

KINH CHÁNH PHÁP SANGHATA - Hồng Như chuyển ngữ

Kinh Phật thuyết

Đệ tử Hồng Như chuyển Việt ngữ

Tựa đề tiếng Phạn: *Arya Sanghatasutra dharmma-paryaya*

Tựa đề tiếng Tạng: ཨ་རྣམ་ཐོས་པའི་མཁའ་མཚན་གྱི་རྣམ་གྲངས་།།

Tựa đề tiếng Anh: *The Noble Mahayana Sanghatasutra Dharma-Paryaya*

Tựa đề tiếng Việt: *Kinh Chánh Pháp Sanghata (đọc là xăng-ga-ta)*

Kính lạy chư Phật chư bồ tát khắp cả mười phương cùng tận không gian.

Tôi nghe như vậy: Một thời đức Thế tôn ở thành Vương Xá, đỉnh Linh Thứu, cùng với ba mươi hai ngàn vị đại tử kheo, toàn là bậc đại A la hán, trong đó có,

tôn giả A Nhã Kiều Trần Như ,

tôn giả Đại Mục Kiền Liên ,

tôn giả Xá Lợi Phất ,

tôn giả Đại Ca Diếp ,

tôn giả La Hầu La ,

tôn giả Bạt Câu La ,

tôn giả Hiền Hộ ,

tôn giả Hiền Kiết Tường ,

tôn giả Chiên Đàn Kiết Tường ,

tôn giả Dăng-gu-lá ,

tôn giả Tu Bồ Đề ,

tôn giả Li Bà Da ,

tôn giả Nan Đà Quân ,

tôn giả A Nan ;

cùng với sáu mươi hai ngàn vị đại bồ tát, trong đó có,

đại bồ tát Từ Thị ,

đại bồ tát Phổ Dũng ,

đại bồ tát Đồng Tử Kiết Tường ,

đại bồ tát Đồng Tử Trụ ,

đại bồ tát Đồng Tử Hiền ,

đại bồ tát A-nu-ná ,

đại bồ tát Văn Thù ,

đại bồ tát Phổ Hiền ,

đại bồ tát Thiện Kiến ,

đại bồ tát Dược Quân ,

đại bồ tát Kim Cang Quân ;

cùng với mười hai ngàn thiên tử, trong đó có,

thiên tử Ạt-du-ná ,

thiên tử Hiền ,

thiên tử Thiện hiền ,

thiên tử Pháp ấn ,

thiên tử Chiên đàn tạng ,
thiên tử Hương trụ ,
thiên tử Chiên đàn hương ;
cùng với tám ngàn thiên nữ, trong đó có,
thiên nữ Mờ-đăm ghi-ní ,
thiên nữ Pà-sa da-va-tí ,
thiên nữ Mà-ha ma-xăm-pa dút-tá ,

thiên nữ Kiết tường mục,
thiên nữ Pà-da pa-ti-va si-ní ,
thiên nữ Bà-li-ní ,
thiên nữ Đại Thế Chủ,
thiên nữ Xu-ba hu-dút-tá ;
cùng với tám ngàn long vương, trong đó có,
long vương à-pa-la-lá ,
long vương Ưu bát la ,
long vương Tì-min-ghi-lá
long vương Kum-pa sa-rá ,
long vương Kum-ba siết-sá ,
long vương Dũng đức,

long vương Diệu Hỷ ,
long vương Xù-sa-khá ,
long vương Gà-va siết-sá .

tất cả đều đến đỉnh Linh Thú, thành Vương Xá, hội tụ quanh đức Thế tôn. Đến nơi, họ đem đỉnh đầu lạy ngang chân đức Thế tôn, đi quanh đức Thế tôn ba vòng theo chiều bên phải rồi lui về chỗ ngồi. Đức Thế tôn bấy giờ vẫn im lặng.

Lúc ấy, đại Bồ tát Phổ Dũng từ chỗ ngồi đứng dậy, vắt một vạt áo lên vai, gối bên phải quì xuống chầm đất, hai tay chắp lại, hướng về đức Phật cung kính thưa, “Thưa Thế tôn, vô số chư thiên, thiên tử và thiên nữ, vô số bồ tát, thanh văn, cùng các long vương, đều đã về tụ hội, mong được nghe pháp. Vậy kính xin Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri hãy chỉ đường cho chúng con vào với chánh pháp, để lời giảng vừa thoáng qua tai, chúng sinh nhiều tuổi liền thoát nghiệp chướng, chúng sinh ít tuổi liền tinh tấn tu thiện pháp, đạt tâm vô thượng, thiện nghiệp không thoái chuyển và sẽ không bao giờ còn thoái chuyển.”

Nghe xong, đức Thế tôn đáp, “Lành thay, Phổ Dũng, lời ông hỏi thật tốt lắm. Ông hãy nghe kỹ, nhớ kỹ, Như lai sẽ nói cho.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng đáp, “Con xin theo lời Như lai” rồi lui về chỗ ngồi trước mặt đức Thế tôn.

Bấy giờ đức Thế tôn dạy, “Phổ Dũng, có chánh pháp tên Sanghata, lưu hành trên cõi địa cầu. Ai được nghe chánh pháp này, đến năm nghiệp vô gián cũng đều tiêu diệt, không còn thoái chuyển trước vô thượng bồ đề. Nay Phổ Dũng, ý ông nghĩ thế nào ? Nếu ông nghĩ rằng công đức của người nghe kinh Sanghata cũng nhiều như công đức của một đấng Như lai, thì ông nên biết, nghĩ như vậy là không đúng với sự thật.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, phải nghĩ thế nào mới đúng với sự thật?”

Đức Thế tôn dạy, “Phổ Dũng, sông Hằng có bao nhiêu cát, ngàn ấy đại bồ tát và Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri có được bao nhiêu công đức, so với công đức của người nghe Chánh Pháp Sanghata thật không sai khác. Phổ Dũng, những ai đã nghe Chánh Pháp Sanghata, sẽ không thoái chuyển, sẽ thấy Như lai, sẽ không bao giờ lìa xa Như lai cho đến khi đạt vô thượng bồ đề, thiện nghiệp không bị

ma vương phá hoại. Phổ Dũng, tất cả những ai nghe được Chánh Pháp Sanghata này, đối với lý sinh diệt sẽ đều biết rõ.

Bấy giờ tất cả bồ tát có mặt trong Pháp hội cùng đứng dậy, vắt một vạt áo lên vai, gối bên phải qui xuống sát đất, thưa rằng, “Thưa Thế tôn, công đức của một đấng Như lai nhiều bao nhiêu?”

Đức Thế tôn trả lời, “Này các thiện nam tử, các ông hãy lắng nghe, Như lai sẽ nói cho các ông biết lượng công đức của một đấng Phật đà. Lấy ví dụ đại dương có bao nhiêu giọt nước, cõi thế gian có bao nhiêu hạt bụi, sông Hằng có bao nhiêu hạt cát, công đức của ngàn ấy bồ tát thập địa vẫn không thể sánh với công đức của một đấng Như lai. Và công đức của người nghe Chánh Pháp Sanghata lại còn nhiều hơn gấp bội, không thể dùng toán số đếm biết được. Phổ Dũng, vào thời mật pháp, người nào nghe pháp này mà sinh lòng hoan hỉ khát khao Phật Pháp thì công đức vô lượng vô biên.”

Khi ấy, đại bồ tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, ai là người khát khao Phật Pháp?”

Đức Thế tôn dạy, “Đại Bồ Tát Phổ Dũng, người khát khao Phật Pháp có hai loại. Một là người khởi tâm bình đẳng đối với hết thảy chúng sinh; hai là người đúng như pháp nghe được, bình đẳng nói lại cho tất cả chúng sinh cùng nghe.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng thưa, “Thưa Thế tôn, thế nào là người đúng như pháp nghe được, bình đẳng nói lại cho tất cả chúng sinh cùng nghe?”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, cũng có hai loại, một là người nghe Pháp rồi mang tâm mình hồi hướng giác ngộ bồ đề, vì tâm hồi hướng giác ngộ bồ đề nên sẽ vì lợi ích của chúng sinh mà khát khao Phật Pháp. Phổ Dũng, hai là người bước vào Đại thừa, bao giờ cũng khát khao Phật Pháp.”

Lúc ấy, hàng triệu thiên tử, rồng, người và thiên nữ cùng đứng dậy, chắp tay hướng về đức Thế tôn cung kính thưa, “Thưa Thế tôn, chúng con cũng hết lòng khát khao Phật Pháp. Xin Thế tôn cho chúng con và chúng sinh cùng được như nguyện.”

Bấy giờ, đức Thế tôn mỉm miệng cười.

Đại Bồ tát Phổ Dũng đứng dậy, chắp tay cúi đầu hướng về đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì, mà đức Thế tôn mỉm cười?”

Đức Thế tôn nói với đại bồ tát Phổ Dũng, “Phổ Dũng, ông nên biết chúng sinh đến dự đại hội này, tất cả rồi sẽ đạt vô thượng Tam Miệu Tam Bồ Đề, sẽ thành tựu viên mãn diệu dụng Như lai.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì, mà tất cả chúng sinh đến đây rồi sẽ đạt vô thượng Tam Miệu Tam Bồ Đề?”

Đức Phật bảo, “Lành thay, Phổ Dũng, ông hỏi Như lai như vậy là tốt lắm. Ông hãy lắng nghe, Như lai sẽ nói về ý nghĩa hồi hướng bồ đề.

“Phổ Dũng, vào một thời quá khứ cách bây giờ vô số thời kỳ, có một đức Phật xuất thế với đầy đủ các hiệu: Bảo Kiết Tường, Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri, Minh hạnh túc, Thiện thế, Thế gian giải, Vô thượng sĩ, Điều ngự trượng phu, Thiên nhân sư, Phật: Thế tôn.

“Phổ Dũng, lúc bấy giờ Như lai đang là người trẻ tuổi thuộc giai cấp bà la môn, còn chúng sinh ngày nay được Như lai dẫn dắt vào Phật trí, khi ấy hãy còn là những con thú hoang. Lúc bấy giờ Như lai phát nguyện như sau, “nguyện mọi thú hoang đang bị dày vò khổ não được siêu thoát về cõi Phật; nguyện tôi sẽ là người dẫn dắt họ đến với trí Phật.” Những con thú hoang kia nghe xong, nảy một niệm hoan hỉ, mong mình được như vậy. Phổ Dũng, nhờ gốc rễ điều lành [thiện căn] ấy mà ngày nay

chúng sinh tụ họp ở đây rồi sẽ đạt giác ngộ vô thượng Tam Miệu Tam Bồ Đề.”

Nghe đức Thế tôn nói về điều lành ấy xong, đại bồ tát Phổ Dũng cung kính hỏi, “Thưa Thế tôn, chúng sinh ấy thọ được bao lâu?”

Đức Phật dạy, “Chúng sinh ấy có thể thọ đến tám mươi ngàn kiếp.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng lại hỏi, “Thưa đức Thế tôn, một kiếp dài bao lâu?”

Đức Phật dạy, “Thiện nam tử, ông hãy nghe Như lai nói đây. Ví dụ có người xây một thành lớn, chu vi rộng mười hai do tuần, cao ba do tuần, bên trong chứa toàn hạt mè. Cứ mỗi một ngàn năm lấy một hạt mè vất đi. Cứ như vậy, đến khi nào hạt mè cạn hết, nền móng trong thành cũng hư hoại cả, bấy giờ vẫn chưa xong một kiếp.

“Lại nữa, Phổ Dũng, ví dụ có một ngọn núi sâu năm mươi do tuần và cao mười hai do tuần. Có người xây nhà bên sườn núi, cứ một trăm năm cầm vải lụa mỏng lau núi đá một lần, đến khi núi đá mòn hết, một kiếp vẫn chưa xong. Phổ Dũng, một kiếp dài đến như vậy đó.”

Lúc ấy, đại bồ tát Phổ Dũng đứng lên nói, “Thưa Thế tôn, chỉ một niệm hồi hướng bồ đề mà thọ đến tám mươi kiếp an vui, hưởng chi hết lòng tôn kính phụng sự diệu pháp của Như lai.”

Đức Phật dạy, “Thiện nam tử, ông hãy nghe cho rõ, chỉ cần nghe được Chánh Pháp Sanghata, có thể thọ tám mươi bốn ngàn kiếp, hưởng chi nghe rồi ghi chép, đọc tụng. Phổ Dũng, làm được như vậy, công đức gặt hái đồ vô cùng.

“Phổ Dũng, nếu có ai đối với chánh pháp này có được tín tâm trong sáng, hết lòng đảnh lễ, sẽ nhớ được chín mươi chín kiếp về trước của mình. Người ấy sẽ làm vua Chuyển pháp luân trong sáu mươi kiếp. Ngay trong đời sống hiện tại luôn được mọi người thương mến kính trọng. Phổ Dũng, người ấy sẽ không chết vì đao gươm, không chết vì thuốc độc, không bị tà phép ám hại. Đến lúc mạng chung sẽ được chín mươi chín triệu Phật đà đích thân tiếp dẫn và, Phổ Dũng, các đấng Thế tôn Phật đà sẽ nói với người ấy rằng ‘nhờ ông nghe được Chánh Pháp Sanghata mà có được công đức này.’ Và chín mươi chín triệu đức Phật Thế tôn sẽ thọ ký nơi chốn người ấy thành Phật.

“Phổ Dũng, hưởng chi là nghe Chánh Pháp Sanghata từ đầu chí cuối, kỹ lưỡng trọn vẹn. Chư Phật sẽ an ủi cho người ấy, rằng ‘con đừng sợ hãi.’

Nghe vậy Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, con cũng sẽ nghe Chánh Pháp Sanghata, vậy sẽ được bao nhiêu công đức?”

Đức Phật trả lời, “Phổ Dũng, bằng công đức của hàng sa Phật đà, Như lai.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng thưa, “Thưa Thế tôn, con nghe chánh pháp này, tâm không thấy đủ.”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, tốt lắm. Đối với chánh pháp tâm không thấy đủ là rất tốt. Chính Như lai đây đối với chánh pháp cũng không thấy đủ, hưởng chi người thường.

“Phổ Dũng, thiện nam thiện nữ nào đối với pháp Đại thừa mà có lòng tin tưởng trong sáng, một ngàn kiếp sẽ không sinh lầm đường; năm ngàn kiếp không sinh về cõi súc sinh; mười hai ngàn kiếp không nầy niệm ác; mười tám ngàn kiếp không sinh về miền biên giã; hai mươi ngàn kiếp làm vị đại thí chủ; hai mươi lăm ngàn kiếp sinh về cõi trời; ba mươi lăm ngàn kiếp nghiêm giữ phạm hạnh; bốn mươi ngàn kiếp ly gia xuất thế; năm mươi ngàn kiếp thọ trì chánh pháp; sáu mươi lăm ngàn kiếp an trụ chánh định về cái chết. Phổ Dũng, những người như vậy ác nghiệp nhỏ không dấy lên, ma chướng không còn cơ hội tác hại, sẽ không sinh từ thai mẹ. Phổ Dũng, nếu có người nào nghe Chánh Pháp

Sanghata này, bất kể là sinh ra ở đâu, trong chín mươi lăm lần vô lượng kiếp không sinh vào ác đạo; tám mươi ngàn kiếp những gì đã học đều không quên; một ngàn kiếp từ bỏ nghiệp sát; chín mươi chín ngàn kiếp từ bỏ nghiệp nói lời không thật; mười ba ngàn kiếp từ bỏ nghiệp nói lời chia rẽ.

“Phổ Dũng, chúng sinh nghe được chánh pháp này, thật khó mà gặp được.”

Lúc ấy Đại Bồ Tát Phổ Dũng đứng dậy, vắt vạt áo lên vai, gối bên phải quì xuống sát đất, chắp tay hướng về đức Phật cung kính hỏi, “Kính đức Thế tôn, nếu có ai khinh rẻ từ bỏ chánh pháp này, sẽ tạo bao nhiêu nghiệp dữ?”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, rất nhiều.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng lại hỏi, “Thưa đức Thế tôn, rất nhiều, là bao nhiêu?”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, thôi ông đừng hỏi. Đừng hỏi Như lai người khinh rẻ từ bỏ chánh pháp này tạo bao nhiêu nghiệp dữ. Phổ Dũng, so với nghiệp dữ tạo ra bởi hành động phỉ báng các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri nhiều bằng số cát của mười hai sông Hằng, phỉ báng Chánh Pháp Sanghata này nghiệp chướng sâu nặng hơn rất nhiều. Phổ Dũng, nếu có ai đối với chánh pháp này mà sinh tâm phỉ báng, đó chính là phỉ báng Đại Thừa, nên tội chướng nhiều hơn gấp bội. Phổ Dũng, những người như vậy tự tay thiêu cháy chính mình. Họ tự mình thiêu cháy chính mình.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, phải chăng không thể giúp họ giải thoát?”

Đức Thế tôn đáp, “Phổ Dũng, đúng như ông nói, không thể giúp họ giải thoát.

“Phổ Dũng, ví dụ có người đầu bị chặt đứt, nếu lấy các loại mật, đường, bơ, mạch nha hay dược phẩm làm thuốc xoa dán, ông nghĩ thế nào? Người ấy có khả năng đứng dậy được nữa hay không?”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng thưa, “Không, thưa Thế tôn. Không thể nào đứng dậy được nữa.”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, lại ví có người cầm vũ khí sắc bén chém vào người khác. Tuy chém một nhát không giết được nhau nhưng cũng đã bị thương. Lúc ấy nếu được thuốc chữa, vết thương còn có thể lành. Chừng đó, khi sống lại, nhớ nỗi đau đớn của vết thương lúc trước, có thể nghĩ rằng ‘nay tôi đã hiểu, tôi sẽ không bao giờ còn làm việc ác, tạo ác nghiệp.’ Nhờ suy nghĩ như vậy, Phổ Dũng, người ấy có thể vì nhớ khổ đau mà từ bỏ việc ác. Bấy giờ có thể thấy chánh pháp. Rồi nhờ thấy chánh pháp mà thành tựu được tất cả thiện pháp.

“Phổ Dũng, sự thế là như vậy. Ví như bậc cha mẹ thấy con mình chết trong đống đau khổ não nhưng vẫn không có khả năng che chở, tương tự như vậy, Phổ Dũng, người phàm phu không có khả năng cứu mình, cứu người. Như bậc cha mẹ hy vọng mất hết, chúng sinh phàm phu cũng vậy, hy vọng mất hết, đến khi chết chẳng còn nơi nương tựa.

“Phổ Dũng, có hai loại người đến khi chết hy vọng mất hết. Một là người tự mình làm việc ác hay khiến người khác làm; hai là người từ bỏ khinh rẻ chánh pháp. Hai loại người này đến lúc mạng chung, không còn chút hy vọng.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, từ bỏ khinh rẻ chánh pháp thì phải đọa cõi nào? Phải sinh về đâu?”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, khinh rẻ chánh pháp thì phải tái sinh triển miên không giới hạn, vô lượng kiếp về sau trầm luân trong luân hồi. Phổ Dũng, từ bỏ chánh pháp thì chịu đống đau một kiếp trong địa ngục Hào khiếu; một kiếp trong địa ngục Đại hào khiếu; một kiếp trong địa ngục Chúng hợp; một kiếp trong địa ngục Viêm nhiệt; một kiếp trong địa ngục Đại nhiệt; một kiếp trong địa ngục Hắc thăng; một

kiếp trong địa ngục A tỳ, một kiếp trong địa ngục Đẳng hoạt; và Phổ Dũng, họ phải chịu khổ đau trong tám đại địa ngục như vậy cho đến tám kiếp.”

Lúc ấy, đại bồ tát Phổ Dũng nói rằng, “Thưa Thế tôn, thật quá đau khổ. Thưa Thiện thế, thật quá đau khổ. Con không đành lòng nghe.”

Bấy giờ, đức Thế tôn nói bài kệ:

“Như lai kể cảnh tượng
Chúng sinh trong địa ngục
Khổ đau như thế nào,
Ông không đành lòng nghe.

“Nếu làm những điều lành
Sẽ được quả an lạc,
Còn làm những điều dữ
Sẽ gặp quả khổ đau.

“Không biết tạo nhân vui
Thì sinh trong cõi đời
Bị dày vò nỗi chết,
Ràng buộc trong đốn đau.

“Ai nhớ Phật tối thắng,
Cấy trồng được nhân vui;
Tin tưởng nơi Đại thừa,
Sẽ không sa ác đạo.

“Phổ Dũng, ông nên biết,
Nghiệp cũ không mất đi.
Việc lành dù bé nhỏ,
Quả tốt vẫn vô lường.

“Nơi ruộng phước của Phật,
Là ruộng phước tối thượng.
Dù chỉ gieo một hạt,
Thu hoạch cũng lớn lao.
Hái được bao hoa trái,
Do trồng vài hạt mầm.
Ai hoan hỷ chánh pháp,
Sẽ luôn được yên vui,
Sẽ lìa bỏ việc ác,
Làm hết những điều lành.
Dù cúng dường Phật pháp
Vỏn vẹn một mảy lông,
Đến tám mươi ngàn kiếp
Tài sản luôn dồi dào,
Dù sinh ra ở đâu
Cũng siêng năng bố thí.
Do cúng dường Phật Bảo,
Thiện nghiệp nhiều vô tận.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng nghe xong bài kệ, cung kính hỏi đức Phật Thế tôn, “Thưa Thế tôn, nên nghe chánh pháp Phật dạy như thế nào? Nghe chánh pháp này rồi, làm sao nắm giữ gốc rễ điều lành?”

Đức Phật bảo, “Phổ Dũng, công đức của người nghe Chánh Pháp Sanghata này phải biết là nhiều bằng công đức của người đã từng cúng dường phụng sự chư Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri nhiều như số cát của mười hai sông Hằng.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng thưa, “Thưa Thế tôn, làm cách nào cho thiện căn viên mãn?”

Đức Phật dạy, “Phổ Dũng, ông nên biết thiện căn vốn bình đẳng với Như lai.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, thế nào là thiện căn bình đẳng với Như lai?”

Đức Phật dạy, “Đạo Sư thuyết chánh pháp, bình đẳng với Như lai.” Đại Bồ Tát Phổ Dũng lại thưa, “Thưa đức Thế tôn, như thế nào là Đạo sư thuyết chánh pháp?”

Đức Phật dạy, “Bất cứ một ai đọc tụng Chánh Pháp Sanghata này, gọi là Đạo sư thuyết chánh pháp.”

Bồ tát Phổ Dũng nói, “Dù chỉ nghe Chánh Pháp Sanghata công đức cũng đã nhiều vô kể, huống chi ghi chép đọc tụng. Công đức như vậy, nhiều bao nhiêu?”

Đức Thế tôn nói, “Phổ Dũng, ông hãy nghe đây. Ví như mỗi phương đều có các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri nhiều bằng số cát của mười hai sông Hằng, ngồi thuyết giảng chánh pháp trong thời gian dài mười hai kiếp, dù giải thích không ngưng nghỉ về công đức của người ghi chép kinh Sanghata, cũng vẫn không thể dùng lời mà nói cho cùng tận. Cho dù các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri nhiều bằng số cát có trong bốn mươi tám sông Hằng, cũng không thể diễn tả hết được công đức của người ghi chép chánh pháp này, huống chi công đức của người ghi chép rồi suy nghĩ nghĩa lý, đọc tụng, học thuộc lòng. Người ấy sẽ là kho tàng chánh pháp.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, vậy lượng công đức của người đọc kinh này ra sao?”

Bấy giờ đức Thế tôn nói bài kệ:

“Nếu có người đọc tụng
Chánh Pháp Sanghata
Dù chỉ được bốn câu,
Thì dù chư Như lai
Nhiều như số cát của
Tám bốn ngàn sông Hằng,
Diễn tả không ngừng nghỉ,
Cũng không thể nói hết
Công đức của người ấy.
Chánh pháp chư Phật dạy
Thật khó mà gặp được,
Rộng vô lượng vô biên.”

Bấy giờ có tám mươi bốn trăm ngàn triệu loài trời chấp tay đánh lễ, hướng về nơi kinh Chánh Pháp Sanghata đang được tuyên thuyết, đồng thanh tán dương, “Thưa Thế tôn, cho dù vì lý do gì, đức Thế tôn truyền lại cho thế gian này kho tàng chánh pháp siêu việt như vậy, thật là một điều lành.”

Khi ấy có mười tám trăm ngàn triệu người tu theo đạo khổ hạnh lửa thề kéo đến chỗ đức Thế tôn đang đứng, nói rằng, “Này Cù Đàm Khổ Hạnh, ông hãy là người chiến thắng!”

Đức Thế tôn đáp, “Như lai luôn là người chiến thắng. Các ông ngoại đạo lửa thể, làm sao chiến thắng được ai?”

Họ đều nói, “Chúc cho ông chiến thắng, này Cù Đàm Khổ Hạnh, chúc cho ông chiến thắng.”

Đức Thế tôn đáp:

“Như lai không thấy
Trong số các ông
Có ai là bậc
Chiến thắng chân thật.
Vớ cái thấy điên đảo
Lấy gì mà chiến thắng?
Này những người lửa thể,
Hãy lắng nghe cho kỹ,
Như lai sẽ nói lời
Lợi ích cho các ông.
Trí của một đứa trẻ
Không có gì an lạc,
Lấy gì mà chiến thắng?
Các ông nên biết rằng
Như lai dùng Phật nhãn
Thuyết giảng pháp thậm thâm,
Bình đẳng với tất cả.
Ai cần được nghe pháp,
Như lai sẽ nói cho.”

Đoàn người tu đạo lửa thể nghe xong nổi giận, sinh lòng bất tín đối với đức Thế tôn. Vừa lúc ấy, Thiên Vương Đế Thích giáng sấm sét xuống, mười tám triệu người khổ hạnh lửa thể đồng loạt kinh hãi, tuyệt vọng đốn đau. Họ khóc than, nước mắt chảy thành dòng. Đức Thế tôn tàng ẩn thân hình. Đoàn người tu đạo lửa thể nước mắt đầm đìa. Tìm quanh không thấy đức Thế tôn, họ thốt lên lời kệ:

“Bây giờ không còn ai
Che chở cho chúng con.
Không cả cha lẫn mẹ,
Như lạc cõi hoang vu.
Không một căn nhà trống,
Biết về đâu trú thân?
Dòng nước nay đã cạn,
Cá biết lội nơi đâu?
Cây xanh giờ không có,
Chim biết đậu chốn nào?
Không có ai che chở
Đau khổ thật vô biên
Không còn thấy Như lai
Khổ đau dài vô tận.”

Lúc ấy, mười tám triệu người khổ hạnh lửa thể đứng lên, cả hai chân quì chầm mặt đất, cất tiếng hát rằng:

“Như lai, bậc từ bi,
Là đáng cao quý nhất
Trong toàn cõi con người.
Xin Như lai độ giúp,
Làm nơi chốn chở che

Cho những người tuyệt vọng “

Khi ấy đức Thế tôn mỉm miệng cười, nói với đại bồ tát Phổ Dũng, “Phổ Dũng, ông hãy thay Như lai mà nói chánh pháp cho các vị khổ hạnh lửa thể này.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng đáp, “Thưa Thế tôn, như ngọn Hắc Sơn nghiền đá của mình để xoay đỉnh về đánh lở núi Tu Di, vua của các núi. Con cũng vậy thôi, làm sao có thể nói pháp, khi Như lai đang đứng ở đây, ngay trong Pháp hội này?”

Đức Thế tôn dạy, “Thôi, ông đừng nói, thiện nam tử. Phương tiện thiện xảo của Như lai có rất nhiều, vậy Phổ Dũng, ông hãy du hành mười phương thế giới, thử tìm xem nơi nào đang hiện các đấng Như lai, nơi nào đang dựng pháp đàn. Còn Như lai sẽ ở đây nói chánh pháp cho các vị khổ hạnh lửa thể ngoại đạo này.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, con phải đi bằng thần lực nào? bằng thần lực của mình hay của Như lai?”

Đức Phật bảo, “Khi đi, ông hãy dùng thần lực của chính mình. Khi về, hãy nương nhờ thần lực của Như lai.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng nghe xong đứng dậy, đi quanh đức Thế tôn ba vòng theo chiều bên phải, rồi thân hình biến mất ngay nơi ấy.

Đức Thế tôn lúc bấy giờ nói với đoàn người khổ hạnh lửa thể như sau, “Các ông nên biết sinh là khổ. Chính sự sinh ra đã là khổ não. Vì có sinh nên có sợ. Vì sinh mà sợ bệnh. Vì bệnh mà sợ già. Vì già mà sợ chết.”

“Thưa Thế tôn, Thế tôn nói ‘vì sinh mà phát sinh lòng sợ sinh’, là nghĩa gì?”

“Vì sinh làm người nên có lắm nỗi sợ. Vua sợ nổi vua. Cướp lo nổi cướp. Sợ lửa, sợ thuốc độc, sợ nước, sợ gió, sợ lốc xoáy, sợ nghiệp đã làm.”

Đức Thế tôn cứ như vậy thuyết giảng phong phú về pháp sinh. Vào lúc bấy giờ, đoàn người khổ hạnh lửa thể ngoại đạo trong tâm cực kỳ kinh hoảng, nói rằng, “Từ nay về sau, chúng con sẽ thôi không khao khát được sinh ra nữa.”

Khi đức Thế tôn giải thích về Chánh Pháp Sanghata, cả đoàn mười tám triệu người khổ hạnh lửa thể đều phát tâm vô thượng bồ đề. Trong thành phần Tăng chúng của Phật, có mười tám ngàn bồ tát thập địa dùng thần thông hóa hiện thân ngựa, voi, báo, kim sí điểu, núi Tu Di, chữ vạn, cũng có vị hóa hiện thân cây. Các vị đều ngồi kiết già trên tòa sen.

Chín ngàn triệu bồ tát ngồi lại phía bên phải của đức Thế tôn, Chín ngàn triệu vị ngồi lại phía bên trái. Trong suốt khoảng thời gian đó, Phật nhập chánh định, thuyết pháp bằng phương tiện thiện xảo. Đến ngày thứ bảy, đức Thế tôn duỗi cánh tay, biết đại bồ tát Phổ Dũng đang trở về từ cõi Phật Liên Hoa Thượng. Khi đi, đại bồ tát Phổ Dũng dùng thần lực của chính mình, hết bảy ngày mới đến được cõi Phật Liên Hoa Thượng. Khi đức Thế tôn duỗi cánh tay, Bồ tát Phổ Dũng đã về bên cạnh đức Thế tôn. Sau khi đi quanh đức Thế tôn ba vòng theo chiều bên phải, Bồ tát Phổ Dũng nghe tâm tràn đầy tin tưởng, chấp tay hướng về đức Thế tôn mà thưa, “Thưa Thế tôn, con đã viếng tất cả thế giới hệ của mười phương. Bằng một thành thần lực của mình, con đã gặp chín mươi chín ngàn triệu cõi Phật. Bằng hai thành thần lực của mình, con đã thấy được một ngàn triệu đấng Thế tôn. Cứ như vậy cho đến ngày thứ bảy, tới được cõi Phật Liên Hoa Thượng, trên đường đi con cũng thấy hàng trăm ngàn triệu cõi Như lai bất động.

“Thưa Thế tôn, vào lúc ấy chư Phật Thế tôn dùng thần lực hoá hiện, vì chúng sinh mà nói chánh pháp

trong chín mươi hai ngàn triệu cõi Phật. Con thấy được tám mươi ngàn triệu cõi Phật, tám mươi ngàn triệu Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri xuất hiện trong cõi thế. Sau khi đánh lễ từng vị xong, con lại đi tiếp.

“Thưa Thế tôn, ngay ngày hôm ấy, con đi qua ba mươi chín ngàn triệu cõi Phật, và trong ba mươi chín ngàn triệu cõi Phật này, có ba mươi chín ngàn triệu bồ tát sinh ra, và trong cùng một ngày, thành tựu vô thượng bồ đề. Con đi quanh các đấng Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri ấy ba vòng theo chiều bên phải, rồi dùng thần thông làm thân mình biến mất.

“Thưa Thế tôn, con cũng thấy chư Phật Thế tôn, trong sáu mươi triệu cõi Phật. Con quì đánh lễ từng cõi Phật, từng vị Phật Thế tôn, rồi đi tiếp.

“Thưa Thế tôn, con lại thấy tám triệu cõi Phật, Như lai nhập diệt niết bàn để giáo hóa chúng sinh. Con đánh lễ chư vị rồi đi tiếp.

“Lại nữa, thưa Thế tôn, có chín mươi lăm triệu cõi Phật, chánh pháp đều mất cả. Con cực kỳ xao xuyến, bậc khóc xót thương. Ở đó, con lại thấy các loài trời, rồng, dạ xoa, la sát, cùng nhiều loại chúng sinh khác trong cõi Dục giới khóc than khổ đau. Thưa Thế tôn, con lại thấy trong các cõi Phật ấy sông ngòi đại dương, núi Tu Di cùng cỏ cây đất đai đều cháy rụi không sót lại chút gì. Con quì đánh lễ, nghe lòng tuyệt vọng, rồi đi tiếp.

“Thưa Thế tôn, con lên đến tận cõi Phật Liên Hoa Thượng, thấy có năm trăm ngàn triệu tòa sen được dựng lên. Ở phía Nam, có một trăm ngàn triệu tòa sen. Ở phía Bắc, có một trăm ngàn triệu tòa sen. Ở phía Đông có một trăm ngàn triệu tòa sen. Ở phía Tây có một trăm ngàn triệu tòa sen. Ở không gian phía trên có một trăm ngàn triệu tòa sen. Thưa Thế tôn, tất cả tòa sen được dựng bằng bảy loại châu báu, trên mỗi tòa sen là một đấng Như lai đang thuyết pháp. Con kinh ngạc, hướng về tất cả các đấng Như lai ấy, hỏi: ‘Không biết đây là cõi Phật nào?’

“Các đấng Như lai dạy rằng ‘Thiện nam tử, đây là cõi Phật Liên Hoa Thượng.’

“Thưa Thế tôn, con đi quanh theo chiều bên phải của tất cả các vị Như lai ấy, và hỏi hồng danh của đấng Như lai hóa chủ cõi Phật này. Chư Như lai đáp, ‘hóa chủ cõi Phật này là đức Liên Hoa Tạng Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri.’”

“Lúc ấy con lại hỏi, ‘Con thấy có hàng trăm ngàn triệu đấng Như lai, nhưng lại không biết đấng hóa chủ Liên Hoa Tạng Như lai Ứng cúng Chánh biến tri là vị nào. Xin chỉ giúp cho con, đấng hóa chủ nơi đây là vị nào?’ Như lai đáp, ‘Thiện nam tử, Như lai sẽ chỉ cho ông thấy đâu là Liên Hoa Tạng Như lai Ứng cúng Chánh biến tri.’

“Nói vừa xong, tất cả chư Như lai đều biến đi, hiện tướng bồ tát. Chỉ còn lại một đấng Như lai. Con đến đánh lễ, đặt đỉnh đầu ngang chân Như lai. Khi con vừa đến, một tòa sen hiện lên, con bước lên tòa sen ấy. Thưa Thế tôn, lúc ấy bỗng dưng có rất nhiều tòa sen hiện lên, nhưng không ai ngồi trên đó cả. Con mới hỏi đức Liên Hoa Tạng Như lai, ‘Kính thưa Như lai, vì sao tòa sen lại trống không, không ai ngồi?’ Đức Liên Hoa Tạng Như lai đáp, ‘Chưa trồng gốc rễ điều lành thì không đủ thần lực lên ngồi các tòa sen ấy.’

“Con lại hỏi, ‘Kính thưa Thế tôn, muốn ngồi tòa sen ấy phải trồng gốc rễ điều lành nào?’

“Đức Liên Hoa Tạng Như lai đáp, ‘Ông hãy nghe đây, Thiện nam tử. Chúng sinh nào được nghe Chánh Pháp Sanghata sẽ nhờ gốc rễ điều lành này mà lên ngồi tòa sen kia, hướng chi người ghi chép, đọc tụng. Phổ Dũng, vì ông đã từng nghe qua Chánh Pháp Sanghata nên bây giờ có thể lên ngồi tòa sen ấy. Bằng không, chẳng làm sao đến được cõi Phật này.’

“Đức Thế tôn nói xong, con lại hỏi, ‘Thưa Thế tôn, công đức của người nghe Chánh Pháp Sanghata này được bao nhiêu?’

“Đức Liên Hoa Tạng Như lai mỉm miệng cười. Con lại hỏi, ‘Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì, mà Như lai mỉm miệng cười?’ “Đức Thế tôn nói, ‘Này Thiện nam tử, này đại bồ tát Phổ Dũng, bậc thần thông trí tuệ vượt bậc, ông hãy nghe cho kỹ. Ví dụ có người là vua Chuyển pháp luân, thống lãnh bốn lục địa. Phổ Dũng, nếu vua Chuyển pháp luân ấy lấy hạt mè trồng đầy bốn lục địa, ông nghĩ thế nào, sẽ thu hoạch được bao nhiêu?’

“Con thưa rằng, ‘Nhiều, thưa Thế tôn, nhiều lắm, thưa Thiện thế.’

“Đức Thế tôn bảo, ‘Phổ Dũng, ví dụ được bao nhiêu hạt mè, gom thành một đồng, lại có người ngổ lượm từng hạt mà đếm, xếp sang một bên. Ông nghĩ thế nào, có đếm hết được không?’

“Con thưa, ‘Thưa Thế tôn, không thể được. Thưa Thiện thế, không cách gì có thể đếm hết được.’

‘Phổ Dũng, tương tự như vậy, trừ phi là Như lai, không ai có thể đếm biết công đức của Chánh Pháp Sanghata này. Phổ Dũng, cho dù các bậc Như lai nhiều bằng số lượng mè thu hoạch được, tất cả cùng nói về công đức của người nghe Chánh Pháp Sanghata, công đức ấy vẫn không thể nói cùng, cũng không thể dùng ví dụ diễn tả, huống chi là công đức của người biên chép, đọc tụng, hay nhờ người biên chép.’

“Con lại hỏi, ‘biên chép Chánh Pháp Sanghata sẽ được phước gì?’

“Đức Thế tôn nói, ‘Thiện nam tử, ông hãy nghe đây. Nếu có ai mang hết cây cỏ có trong một triệu thế giới, cắt thành từng khúc dài bằng bề rộng một ngón tay, và, Phổ Dũng, hãy nghe thêm hai ví dụ này, nếu tất cả đất, đá, núi, tất cả vi trần có trong một triệu thế giới hệ, cứ mỗi một vi trần biến thành một vị vua Chuyển pháp luân, thống lãnh bốn lục địa. Công đức của ngần ấy vua Chuyển pháp luân, có thể dùng toán số đếm biết được không?’

“Con thưa, ‘Ngoài Như lai, không ai có thể đếm biết được.’

‘Phổ Dũng, công đức của người ghi chép Kinh Chánh Pháp Sanghata cũng vậy. Ngần ấy vua Chuyển pháp luân được bao nhiêu công đức, vẫn không thể sánh nổi với công đức của người ghi chép chánh pháp này, dù chỉ một chữ. Tuy công đức của vua Chuyển pháp luân rất đồ sộ, vẫn không thể sánh bằng. Phổ Dũng, bậc đại bồ tát cũng vậy, trụ thế hộ trì và hành trì chánh pháp Đại Thừa, công đức không thể nghĩ bàn, dù là vua Chuyển pháp luân cũng không thể sánh bằng. Tương tự như vậy, không gì có thể ví bằng công đức của người ghi chép kinh Chánh Pháp Sanghata. Phổ Dũng, kinh Sanghata này vén mở cả kho tàng công đức, hàng phục phiền não, tỏa rạng ngọn đèn chánh pháp, chiến thắng ma vương, làm sáng ngời cõi thanh tịnh bồ tát, mang lại thành tựu viên mãn các Pháp.’

“Nghe đức Như lai nói xong, con hỏi, ‘Thưa Thế tôn, ở cõi thế gian này, phạm hạnh là điều khó giữ. Nếu có ai tự hỏi vì sao lại như vậy, thưa Thế tôn, là vì đường tu của Như lai khó gặp, nên phạm hạnh cũng khó gặp. Siêng tu phạm hạnh thì thấy Như lai; ngày cũng như đêm, Như lai luôn ở trước mặt. Bao giờ trực tiếp thấy được Như lai, ngày đêm chiêm bái, thì thấy được cõi Phật. Thấy cõi Phật thì thấy được kho tàng chánh pháp. Đến lúc chết, sợ hãi cũng không sinh. Do đó không lo, không buồn, không bị tham dục ràng buộc.’

“Con nói xong, đức Thế tôn dạy rằng, ‘Phổ Dũng, Như lai xuất hiện cõi thế là việc hiếm hoi khó gặp.’

“Con nói, ‘Thưa Thế tôn, rất hiếm hoi. Thưa Thiện thế, rất khó gặp.’

“Đức Thế tôn nói, ‘Phổ Dũng, Chánh Pháp Sanghata cũng vậy, cũng rất khó gặp. Chánh Pháp

Sanghata này đi vào lỗ tai ai, người ấy sẽ nhớ chuyện tám mươi kiếp về trước. Sáu mươi ngàn kiếp sẽ làm vua Chuyển pháp luân, tám ngàn kiếp thành bậc Đế Thích, hai mươi ngàn kiếp giàu có như chư thiên cõi trời thanh tịnh, ba mươi tám ngàn kiếp sinh làm đại bà la môn, chín mươi chín ngàn kiếp không tái sinh cõi dữ, một trăm kiếp không sinh làm quỷ đói, hai mươi tám ngàn kiếp không sinh cõi súc sinh, mười ba ngàn kiếp không sinh cõi a tu la, không chết vì vũ khí, hai mươi lăm ngàn kiếp trí tuệ không bị khuất lấp, bảy ngàn kiếp sáng dạ thông minh, chín ngàn kiếp dung mạo uy nghi dễ mến, giống như tướng tốt của sắc thân Như lai, hai mươi lăm ngàn kiếp không mang thân nữ, mười sáu ngàn kiếp không mang thân tật bệnh, ba mươi lăm ngàn kiếp được nhãn thông, mười chín ngàn kiếp không sinh vào loài rồng, sáu mươi ngàn kiếp không bị sân hận tác động, bảy ngàn kiếp không sinh vào gia đình nghèo khó, tám mươi ngàn kiếp sinh trên hai lục địa. Đến khi phước báu cạn, cũng được những điều như sau: mười hai ngàn kiếp không sinh làm người mù, mười ba ngàn kiếp không sinh vào ba cõi ác đạo, mười một ngàn kiếp làm vị hiền giả dạy pháp nhân.

‘Đến lúc lâm chung, khi thần thức cuối cùng ngưng lia, vẫn không vướng vọng tâm điên đảo, không bị sân hận tác động. Phương Đông sẽ thấy chư Phật Thế tôn nhiều như số cát của mười hai sông Hằng; phương Nam sẽ thấy chư Phật Thế tôn nhiều như số cát của hai mươi triệu sông Hằng; phương Tây sẽ thấy chư Phật Thế tôn nhiều như số cát của hai mươi lăm sông Hằng; Phương Bắc sẽ trực tiếp thấy chư Phật Thế tôn nhiều như số cát của tám mươi sông Hằng; không gian phía trên sẽ trực tiếp thấy được chư Phật Thế tôn nhiều như số cát của chín mươi triệu sông Hằng; không gian phía dưới sẽ trực tiếp thấy chư Phật Thế tôn nhiều như số cát của tám triệu sông Hằng, tất cả đều trực tiếp hiện ra trước mắt người ấy, nói với người ấy như sau, ‘Thiện nam tử, vì ông đã từng nghe qua Chánh Pháp Sanghata nên đời sau sẽ được nhiều an lạc hạnh phúc, vì vậy ông đừng sợ hãi.’ Nói như vậy rồi, chư Như lai lại an ủi người ấy, ‘Thiện nam tử, ông có thấy các bậc Như lai nhiều như cát của hàng trăm tỷ triệu con sông Hằng không?’

‘Người ấy đáp, ‘Thưa Thế tôn con có thấy. Thưa Thiện thế, con có thấy.’

‘Như lai nói, ‘Thiện nam tử, các bậc Như lai này đến để gặp ông.’

‘Người ấy hỏi, ‘Con nhờ công đức gì mà được Như lai đến gặp ở đây?’

‘Như lai đáp, ‘Thiện nam tử, ông hãy nghe đây. Nhờ ông có được thân người, tai lại tinh cờ nghe được Chánh Pháp Sanghata, nên tạo được công đức lớn như vậy.’

‘Người ấy nói, ‘Thưa Thế tôn, chỉ tinh cờ nghe qua mà được công đức nhiều như vậy, nói gì người nghe được hết từ đầu chí cuối.’

‘Như lai nói, ‘Ông đừng nói, ông đừng nói. Thiện nam tử, Như lai sẽ nói cho ông nghe về công đức của một bài kệ bốn câu. Thiện nam tử, so với công đức của các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri nhiều như số cát của mười ba sông Hằng, công đức của một bài kệ bốn câu nhiều hơn rất nhiều. So với công đức của người cúng dường các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri nhiều bằng số cát có trong mười ba sông Hằng thì công đức của người nghe chỉ một bài kệ bốn câu của Chánh Pháp Sanghata này nhiều hơn rất nhiều, huống chi nghe được trọn vẹn từ đầu chí cuối. Thiện nam tử, ông hãy nghe về công đức của người nghe Chánh Pháp Sanghata từ đầu chí cuối. Ví dụ một thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ phủ toàn hạt mè, và số lượng của vua Chuyển pháp luân nhiều bằng số mè ấy, rồi có người nhiều tiền lắm của, cúng dường rộng rãi tất cả những vị vua Chuyển pháp luân kia, công đức ấy vẫn không sánh bằng công đức cúng dường một vị Tu đà hoàn.

Nếu tất cả chúng sinh trong toàn cõi thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ đều trở thành bậc Tu đà hoàn, công đức cúng dường ngần ấy Tu đà hoàn vẫn không sánh bằng công đức cúng dường một vị Tu đà hàm. Nếu tất cả chúng sinh trong toàn cõi thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ đều trở thành bậc Tư đà hàm, công đức cúng dường ngần ấy Tư đà hàm vẫn không sánh bằng công đức cúng dường một

vị A na hàm. Nếu tất cả chúng sinh trong toàn cõi thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ đều trở thành bậc A na hàm, công đức cúng dường ngàn ấy A na hàm vẫn không sánh bằng công đức cúng dường một vị A la hán. Nếu tất cả chúng sinh trong toàn cõi thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ đều trở thành bậc A la hán, công đức cúng dường ngàn ấy A la hán vẫn không sánh bằng công đức cúng dường một vị Bích Chi Phật. Nếu tất cả chúng sinh trong toàn cõi thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ đều trở thành bậc Bích Chi Phật, công đức cúng dường ngàn ấy Bích Chi Phật vẫn không sánh bằng công đức cúng dường một vị bồ tát. Nếu tất cả chúng sinh trong toàn cõi thiên hà bao gồm hàng tỷ thế giới hệ đều trở thành bậc bồ tát, công đức cúng dường ngàn ấy bồ tát vẫn không sánh bằng công đức của người phát khởi tín tâm trong sáng nơi một Như lai, không thể sánh bằng công đức của người phát khởi tín tâm trong sáng nơi hàng tỷ thế hệ đầy cả Như lai, và không thể sánh bằng người nghe Chánh Pháp Sanghata này. Chừng đó, Phổ Dũng, có cần phải giải thích về công đức của người biên chép, đọc tụng thuộc lòng, suy xét nghĩa lý của chánh pháp này hay không? Có cần phải giải thích về công đức của người đối trước kinh này mà lễ bái với lòng tin tưởng trong sáng hay không?”

‘Phổ Dũng, ông nghĩ thế nào? Có người tự hỏi kẻ phàm phu ấu trĩ có thể nghe chánh pháp này được chăng, dù có được nghe, cũng không thể tin nhận.’

‘Phổ Dũng, ông hãy nghe đây, kẻ phàm phu ấu trĩ muốn chạm đày đại dương, liệu có khả năng làm được việc này hay không?’

“Con đáp, ‘Thưa Thế tôn, không thể.’”

“Đức Thế tôn lại hỏi, ‘Có kẻ muốn đưa tay múc cạn đại dương, liệu có khả năng làm được việc này hay không?’”

“Con đáp, ‘Thưa Thế tôn, không thể được. Thưa Thiện thế, không thể được.’”

“Như lai nói, ‘Phổ Dũng, chúng sinh không có khả năng vớt cạn đại dương, người mang tâm nguyện nhỏ bé cũng vậy, không có khả năng tiếp nhận chánh pháp này. Phổ Dũng, chưa gặp đủ chư Như lai nhiều như số cát có trong tám mươi sông Hằng thì chưa thể ghi chép Chánh Pháp Sanghata. Chưa gặp đủ chư Như lai nhiều như số cát có trong chín mươi sông Hằng thì chưa thể nghe Chánh Pháp Sanghata. Chưa gặp đủ trăm ngàn triệu triệu Như lai thì dù gặp được chánh pháp này cũng không thể tin nhận. Phổ Dũng, người nào gặp đủ hằng hà sa số Như lai, khi nghe chánh pháp này sẽ có được lòng tin trong sáng. Người ấy sẽ vô cùng hoan hỷ, sẽ có được cái nhìn đúng với sự thật, sẽ tin nhận Chánh Pháp Sanghata này mà không sinh lòng khinh rẻ.’”

‘Phổ Dũng, ông hãy nghe đây, người nào ghi chép chỉ một bài kệ bốn câu của Chánh Pháp Sanghata, sau khi đi qua chín mươi lăm ngàn triệu thế giới hệ thì cõi Phật của người ấy sẽ giống như cõi Tịnh Độ A Di Đà. Phổ Dũng, thọ mạng của chúng sinh ấy sẽ dài tám mươi bốn ngàn kiếp.’

‘Phổ Dũng, ông hãy nghe đây, nếu có ai vương nghiệp ngũ nghịch, hoặc tự mình làm, hoặc bảo người làm, hoặc thấy người làm mà lòng mừng theo, khi nghe được bài kệ bốn câu của Chánh Pháp Sanghata này, tội chướng tiêu tan cả.’

‘Phổ Dũng, ông hãy nghe, Như lai sẽ nói thêm về diệu dụng của chánh pháp này. Ví dụ có người phá hủy tháp Phật, phá Tăng hòa hợp, quấy nhiễu chánh định của bồ tát, hoại chánh trí Như lai, giết cha giết mẹ. Nghiệp gây ra rồi lại hối hận, buồn bã nghĩ rằng, “Thân này đã hỏng, đời sau cũng hỏng theo. Thật vô tích sự.” Nghĩ rồi tâm sinh sầu thảm, đau đớn vô bờ. Phổ Dũng, người ấy bị người khác hắt hủi khinh rẻ. Đối với chuyện thế gian cũng như xuất thế đều trở nên vô dụng. Như thanh củi đã cháy thành tro, người ấy kiếp kiếp cũng đều như vậy. Như rường cột của căn nhà huy hoàng tráng lệ, lửa cháy rồi trông thật thê lương. Người ấy cũng vậy, trông thật thảm thương, ở đâu, chỗ nào cũng bị đánh đập chê trách; khổ sở đói khát bức bách, một miếng cũng không có mà ăn. Càng chịu khổ lớn,

càng bị hành hạ đói khát, lại càng nhớ nghiệp phá hủy tháp Phật và năm nghiệp ngũ nghịch đã làm. Khi nhớ lại việc làm xưa, người ấy nghĩ rằng, 'rồi ta sẽ về đâu? Ai sẽ là người che chở cho ta?' Càng nghĩ càng tuyệt vọng, 'Đã không còn nơi nương dựa, thôi lên núi cao nhảy xuống vực cho xong.' Người ấy nói,

'Nghiệp dữ đã tạo,
Nay như tro tàn,
Muôn đời lửa cháy.
Kiếp này không vẹn,
Kiếp sau không tròn,
Trong thân không an,
Ngoài thân không ổn.
Vì tâm mê lầm,
Nên tạo nghiệp ác.
Nghiệp ác phạm rồi,
Sẽ đọa ác đọa,
Sinh đâu cũng vậy,
Cũng khổ như nhau'

Người ấy nghĩ rồi
Khóc than vật vã,
Tiếng khóc kinh động
Đến cả chư thiên:

'Bóng tối trước mặt,
Hy vọng không còn,
Thôi ta đành phải
Đọa vào ác đọa.'

Chư thiên lên tiếng bảo:

'Tâm trạng khổ đau
Ngươi giữ làm gì?
Hãy vất hết xuống,
Thong thả mà đi'

Người ấy trả lời:

'Tôi giết cha giết mẹ
Nghiệp ngũ nghịch vương rồi
Không còn nơi nương dựa
Khổ đau làm sao tránh?
Thôi tìm đỉnh núi cao
Ném thân mình xuống vực.'

Chư Thiên liền khuyên,

'Ngươi thật quá điên rồ,
Chớ làm điều đại tội!
Đã tạo nhiều ác nghiệp,
Đừng tự buộc thêm vào.
Ai tự hại chính mình

Sẽ lạc sâu địa ngục,
Ở đó phải khóc gào,
Phải rơi nhào xuống đất.
Cố gắng kiểu như vậy,
Chẳng thể thành Phật đà,
Chẳng thể thành Bồ tát,
Chẳng thể thành Thanh văn.
Phải tìm hướng đi khác,
Mà gắng sức vượt lên.
Ở trên ngọn núi kia,
Có một vị thánh nhân,
Ngươi ráng lên tìm gặp.'

Người kia lên đỉnh núi,
Gặp được đại thánh nhân,
Bỗng sinh lòng kính ngưỡng,
Liên quì xuống đê đầu:

'Con nay khổ đã nhiều,
Lắm sợ hãi đau thương,
Xin thánh nhân che chở,
Cho con về nương dựa,
Cho con được nghe Pháp,
Dù chỉ chốc lát thôi.
Cho con được sám hối,
Những tội lỗi đã làm.
Xin thánh nhân hãy nói,
Vớ con một lời thôi.'

Vị thánh nhân an ủi,

'Ông nay khóc đã nhiều,
Chịu bao nhiêu khổ não,
Đói khát và tuyệt vọng,
Trong ba cõi luân hồi.
Vậy ông hãy vào đây,
Ăn uống rồi ngơi nghỉ.
Bao giờ thân bình an,
Bấy giờ hẳn nghe Pháp.'

Bao nhiêu món ăn ngon
Người ấy ăn hết cả.
Ăn xong rửa sạch tay,
Đi nhiễu quanh thánh hiền.
Rồi xếp chân tĩnh tọa.

'Con giết mẹ giết cha,
Hủy chùa tháp của Phật,
Phá hoại hòa hợp Tăng,
Ngăn bồ tát thành đạo.'

Nghe xong những lời ấy,

Vị thánh nhân nói rằng:

‘Ông tạo nên nghiệp dữ,
Làm lắm việc tà trời.
Bây giờ phải sám hối,
Những việc ác đã làm
Hay đã bảo người làm.’

Nghe thánh nhân nói vậy,
Tim người ấy rụng rời,
Tâm kinh hoàng tuyệt vọng:

‘Ai che chở cho con?
Việc ác kia đã làm,
Khổ đau ắt phải chịu!’

Người ấy cả hai chân
Quì xuống chầm mặt đất.

‘Những tội ác sâu nặng,
Đã làm hay bảo làm,
Con xin sám hối cả.
Nguyện đừng thành quả dữ,
Nguyện đừng chịu khổ đau.
Bây giờ con ở đây,
Xin thánh nhân che chở,
Xin cho con nương dựa,
Xin giúp con sám hối,
Cho tội chướng tiêu tan.’

‘Lúc bấy giờ vị thánh nhân cất lời trấn an, ‘Ta sẽ làm nơi nương dựa. Ta sẽ nâng đỡ ông. Ta sẽ là người bạn che chở cho ông. Ông chớ nên lo sợ, hãy lắng nghe cho kỹ. Phật có một chánh pháp tên gọi Sanghata, ông đã từng nghe qua bao giờ chưa?’
‘Người ấy thưa, ‘Con chưa từng được nghe qua.’

‘Thánh nhân nói, ‘Thật là tội nghiệp. Nếu không trú ở lòng từ bi, có ai mang chánh pháp ra nói cho người bị lửa đốt bao giờ. Thiện nam tử, ông hãy nghe câu chuyện này. Ở một thời xa xưa, vô lượng kiếp về trước, có một vị Pháp Vương tên gọi Vô Cấu Nguyệt . Lúc bấy giờ vua Vô Cấu Nguyệt sinh được người con trai, liền mời các vị bà la môn rành xem tướng đến hỏi rằng, ‘Các ông xem tướng đứa bé này ra sao.’ Tất cả đều nói, ‘Thật chẳng lành. Đứa bé mới ra đời này, thật chẳng lành.’ Vua hỏi, ‘Đứa bé lớn lên sẽ ra sao?’ Tất cả đều nói, ‘Đứa bé này khi bảy tuổi sẽ làm hại tánh mạng của cha mẹ mình.’ Bấy giờ vua nói, ‘Dù đứa bé có sẽ hại mạng ta, nhưng nó vẫn là con ta, ta sẽ không hại nó. Huống chi thân người trong cõi thế gian này thật vô cùng quý hiếm, ta nhất định sẽ không giết hại bất cứ một ai.’

‘Đứa bé lớn thật nhanh, qua một tháng đã lớn bằng trẻ hai tuổi. Thấy đứa bé lớn nhanh, vua biết đều là do nghiệp báo của mình, nên sớm trao ngôi báu lại cho đứa trẻ, dặn dò kỹ lưỡng, ‘Giang sơn này ta giao lại cho con. Con hãy là một vị vua tốt, hãy dùng chánh pháp mà trị dân, chuyện gì trái với chánh pháp, đừng bao giờ làm.’ Truyền ngôi xong, vua rũ bỏ mọi quyền hành của người trị nước.

‘Hàng triệu quan đại thần kéo về cạnh vua Vô Cấu Nguyệt, thưa rằng ‘Đại vương, vì lý do gì mà ngài dứt bỏ giang sơn, thôi không trị nước?’

'Vua đáp, 'Cho dù từ nhiều lần vô lượng kiếp ta luôn được làm vua với đầy đủ giang sơn, tài sản, quyền hành, nhưng vẫn không thấy mãn nguyện.'

'Chẳng bao lâu sau, đứa con trai cướp đi mạng sống của cha mẹ, vương nghiệp vô gián.

'Ông có biết, ta còn nhớ khi vị vua trẻ giết cha mẹ mình rồi, cũng cảm thấy hối hận, cũng khóc than vật vã. Ta thấy vậy phát tâm đại bi, đến nói chánh pháp cho người ấy nghe. Người ấy nghe xong, nghiệp vô gián tiêu diệt nhanh chóng, không còn dấu vết.

'Vị thánh nhân nói tiếp, 'Chánh Pháp Sanghata là chúa tể của mọi kinh, chư đại khổ hạnh nghe được rồi sẽ nắm được cội nguồn chánh pháp vô thượng, xóa mọi nghiệp chướng, tiêu diệt mọi phiền não thác loạn.

'Đường dẫn đến giải thoát
Ta sẽ nói ở đây,
Ông hãy nghe cho kỹ.

Một bài kệ bốn câu
Nếu được giảng liên tục,
Sẽ diệt mọi nghiệp chướng,
Đạt quả Tu đà hoàn,
Giải thoát mọi ác nghiệp.'

Khi lời này nói ra,
Chúng sinh bị ràng buộc
Trong địa ngục kinh hoàng
Đều được giải thoát cả.
Người ấy nghe xong rồi
Từ chỗ ngồi đứng dậy,
Hai bàn tay chấp lại,
Đảnh lễ dưới chân Thầy:

'Lành thay, ôi lành thay!
Lành thay, thiện tri thức,
Lành thay, đấng đạo sư,
Vạch lối đi vi diệu,
Chánh Pháp Sanghata,
Chiến thắng mọi nghiệp dữ.
Lành thay, cho những ai
Được nghe chánh pháp này!'

'Vào lúc bấy giờ, ở khoảng không phía trên, mười hai ngàn thiên tử cùng chấp tay, tiến đến trước mặt thánh nhân, quì xuống đảnh lễ, nói rằng, 'Thượng nhân, thượng nhân biết được bao nhiêu kiếp về trước?' Đồng thời, có bốn triệu long vương và mười tám ngàn la sát vương cũng đến. Tất cả chấp tay hướng về thánh nhân, cung kính cúi đầu đảnh lễ, nói như sau, 'Thượng nhân, thượng nhân biết được bao nhiêu kiếp về trước?' Vị thánh nhân đáp, 'Hàng trăm ngàn triệu thời kỳ vô số.'
'Tất cả cùng hỏi, 'Nhờ thiện nghiệp nào mà ác nghiệp có thể tức thì tẩy sạch?'

'Thánh nhân đáp, 'Nhờ nghe Chánh Pháp Sanghata. Trong số chúng sinh đến đây ngày hôm nay, tất cả những ai có lòng tin tưởng khi nghe chánh pháp này, sẽ được thọ ký vô thượng bồ đề. Người nào vương năm nghiệp vô gián, chỉ cần nghe nói đến chánh pháp tên Sanghata, nghiệp chướng tức thì tiêu diệt. Hàng trăm triệu thời kỳ vô số vô lượng kiếp, cửa vào ác nghiệp sẽ khép kín, ba mươi hai

cánh cửa dẫn vào các tầng trời sẽ mở ra. Gốc rễ điều lành của người chỉ nghe một bài kệ bốn câu đã đồ sộ như vậy, huống chi mang lòng tin tưởng tôn kính, cúng dường chánh pháp ấy bằng hoa, vòng hoa, hương đốt, hương xoa, hương bột, y phục, màn trướng, tràng phan, hay người dùng nhạc cụ tấu nhạc cúng dường, phát sinh một niềm hoan hỷ, tán dương 'lành thay, lành thay'."

Đại Bồ Tát Phổ Dũng kể lại với đức Thế tôn, "Thưa Thế tôn, còn những người khi nghe tuyên thuyết Chánh Pháp Sanghata mà đánh lễ bằng cách chấp tay cung kính, họ được công đức gì?"

Đức Thế tôn đáp, "Thiện nam tử, ông hãy nghe đây. Bất cứ một ai vương nghiệp vô gián, tự mình làm, bảo người làm, hay thấy người làm mà lòng mừng theo, khi nghe bài kệ bốn câu của Chánh Pháp Sanghata mà biết đánh lễ bằng cách chấp tay cung kính, Phổ Dũng, ông nên biết tội chướng vô gián của người ấy đều tiêu diệt cả, huống gì nghe được trọn vẹn Chánh Pháp Sanghata, công đức lại nhiều hơn gấp bội. Thiện nam tử, Như lai sẽ giải thích ý nghĩa này cho ông. Ví dụ cung điện long vương trong hồ Vô Nhiệt Nảo , nơi đó mặt trời không soi sáng, lại có năm con sông lớn, nước chảy xiết vô cùng vô tận. Có người muốn đếm từng giọt nước trong năm con sông lớn kia, Phổ Dũng, ông nghĩ thế nào, có đếm hết được không?"

Phổ Dũng thưa, "Không thể, thưa Thế tôn."

Đức Thế tôn nói, "Phổ Dũng, gốc rễ điều lành của Chánh Pháp Sanghata này cũng vậy, dù có đếm hàng trăm hàng ngàn kiếp cũng không thể nào đếm hết. Phổ Dũng, nếu ông thắc mắc vì sao lại như vậy, Như lai hỏi ông, người tuyên thuyết Chánh Pháp Sanghata trong một phút giây, có nhọc công hay không?"

Phổ Dũng đáp, "Dạ có, thưa Như lai."

Đức Thế tôn nói, "Phổ Dũng, người nào có khả năng tuyên thuyết Chánh Pháp Sanghata phải nhọc công còn hơn vậy nữa. Ví như đếm nước trong năm con sông lớn chảy từ hồ Vô Nhiệt Nảo, không thể nào cùng."

Đại Bồ Tát Phổ Dũng thưa, "Thưa Thế tôn, năm con sông lớn ấy tên gọi là gì?"

Đức Thế tôn đáp, "Đó là sông Hằng, sông Si-ta , sông Vách-xu , sông Da-mu-na và sông Chăn-dra ba-ga . Năm con sông lớn này đổ ra đại dương. Mỗi con sông đều có năm trăm nhánh sông đổ vào. Phổ Dũng, năm trăm nhánh sông này từ trời chảy về, mỗi nhánh sông lại có hàng ngàn nhánh sông nhỏ, nhờ vào đó mọi loài chúng sinh đều được lợi ích."

Phổ Dũng thưa, "Hàng ngàn nhánh sông nhỏ đó là gì?"

Đức Thế tôn đáp, "Xun-đa-ri có hàng ngàn nhánh sông, Săn-kha có hàng ngàn nhánh sông, Va-han-ti có hàng ngàn nhánh sông, Chít-ra xê-na có hàng ngàn nhánh sông, Đạt-ma vợ-ta có hàng ngàn nhánh sông. Những con sông lớn này đều có hàng ngàn nhánh sông, làm thành suối mưa lên cõi địa cầu. Phổ Dũng, suối mưa rơi xuống tạo hoa màu, cây trái, vụ mùa. Khi rút trên cõi địa cầu thì thành nước. Nhờ nước mà đồng ruộng vườn tược đều được thỏa thuê xanh tốt. Phổ Dũng, ví như toàn thể thế giới có một vị luân vương nắm giữ thiên hạ, làm cho ai cũng được hạnh phúc. Chánh Pháp Sanghata cũng vậy, được tuyên thuyết trong thế giới hệ này là để chúng sinh cùng được lợi ích hạnh phúc. Chư thiên cõi trời Tam Thập Tam sống rất thọ, nhưng loài người thì không được như vậy. Nếu ông hỏi cõi trời Tam Thập Tam là cõi trời nào, ông phải biết đó là cõi của thiên vương Đế Thích .

Phổ Dũng, có những người khẩu nghiệp thanh tịnh, công đức nhiều không thể ví dụ được. Lại có những người khẩu nghiệp nặng nề, sinh vào địa ngục và súc sinh. Chúng sinh đau khổ trong ba cõi địa ngục, ngạ quỷ và súc sinh không có nơi nương dựa, hy vọng đứt đoạn, ấy là vì ảnh hưởng của thầy bạn không tốt. Còn kẻ khẩu nghiệp thanh tịnh, công đức không thể ví dụ, ấy là nhờ ảnh hưởng của thầy

bạn tốt. Thầy bạn tốt là thiện tri thức, gặp thiện tri thức là gặp Như lai. Gặp Như lai thì ác nghiệp tiêu diệt cả. Vua mà làm lợi ích cho chúng sinh, chúng sinh mừng vui không thể ví dụ.

“Phổ Dũng, Chánh Pháp Sanghata cũng vậy, mang đầy đủ chức năng của đấng Như lai trong thế giới này. Ai không được nghe Chánh Pháp Sanghata thì không thể thành tựu vô thượng bồ đề, không thể chuyển pháp luân, không thể đánh trống đại pháp, không thể ngồi tòa Sư tử chánh pháp, không thể nhập cõi niết bàn, không thể phóng vô lượng ánh sáng. Phổ Dũng, không nghe Chánh Pháp Sanghata này thì không có khả năng ngồi trong trái tim của giác ngộ.”

Phổ Dũng hỏi, “Thưa Thế tôn, con có điều thắc mắc, thưa Thiện thế, con có thể hỏi được chăng?”

Đức Thế tôn đáp, “Phổ Dũng, ông có thắc mắc gì, Như lai sẽ vì ông mà giải đáp.”

Phổ Dũng nói, “Thưa Thế tôn, đức Liên Hoa Tạng Như lai có nói về vị thánh nhân giúp nhiều chúng sinh diệt nghiệp vô gián, rồi đặt từng người vào thánh vị Tu đà hoàn. Vậy vị thánh nhân đó là ai?”

Đức Thế tôn đáp,

“Phổ Dũng đại bồ tát,
Lời nói của Như lai
Rất thâm sâu vi diệu,
Ông hãy nghe cho kỹ.

Chính kinh Sanghata
Là Pháp sư giảng pháp,
Hóa hiện làm thánh nhân,
Hóa hiện thân Phật đà,
Nhiều như cát sông Hằng,
Sắc tướng thật phong phú.
Thân Phật nói pháp Phật,
Vén mở cả kho tàng
Tinh túy của chánh pháp.

Nếu có chúng sinh nào
Khao khát gặp đức Phật,
Thấy được Sanghata
Là thấy được Như lai.
Sanghata ở đâu,
Như lai ngay nơi ấy.”

Đức Phật lại nói, “Thiện nam tử, ông hãy nghe đây. Trong quá khứ, chín mươi chín thời kỳ vô số về trước, có mười hai triệu Phật đà cùng tên là Rát-nô ta-ma . Như lai lúc ấy đang là vị đại thí chủ, chí tâm cúng dường mười hai triệu Phật đà tên Chăn-dra , mang đồ ăn thức uống, hương thơm, hương xoa, vòng hoa, tất cả những gì có thể làm vui lòng Phật, Như lai đều cúng dường đủ cả. Bấy giờ Như lai được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề.

“Phổ Dũng, Như lai còn nhớ trong kiếp quá khứ có mười tám triệu Phật đà tên gọi Rát-na va-ba-sa , Như lai lúc bấy giờ cũng đang là vị đại thí chủ, đã cúng dường mười tám triệu Như lai tên gọi Tạng Quân với đầy đủ vòng hoa, hương xoa, vật trang trí và trang sức, cứ điều gì thích hợp với vị Phật nào, Như lai đều cúng dường đủ cả. Bấy giờ Như lai được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề.

“Phổ Dũng, Như lai còn nhớ hai mươi triệu đức Phật cùng mang tên Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri Sy-khí Sâm-ba-va . Phổ Dũng, Như lai cũng nhớ hai mươi triệu đức Phật cùng mang tên Ca Diếp , lúc bấy giờ Như lai cũng đang là một vị đại thí chủ, cúng dường chư Phật với hương liệu, vòng hoa, hương

xoa, hết lòng tôn kính phụng sự. Bấy giờ Như lai được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề.

“Phổ Dũng, lại có mười sáu triệu đức Phật cùng tên là Vô Cấu Quang, lúc ấy Như lai đang là một đại trưởng giả, tiền của rất nhiều. Như lai mang hết tài sản cúng dường chư Phật, và được thọ ký tương lai sẽ thành bậc chánh giác. Tuy nhiên thời gian vẫn chưa chín mùi.

“Phổ Dũng, ông hãy nghe đây. Lại có chín mươi lăm triệu đức Phật sinh ra trong thế giới, cùng tên là Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri Thích Ca Mâu Ni. Lúc ấy Như lai đang là vị quốc vương, mang cúng dường hương thơm, vòng hoa, hương xoa, y phục, trang sức, hương đốt, tràng phan, và được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Như lai hãy còn nhớ rất rõ.

“Phổ Dũng, lại có chín mươi triệu đức Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri cùng tên là Câu Lưu Tôn. Lúc ấy Như lai đang là một thanh niên thuộc giai cấp bà la môn, nhiều tiền lắm của, mang hết của cải ra cúng dường chư Như lai, với hương thơm, vòng hoa, hương xoa, y phục, trang sức và đích thân phụng sự cho từng vị Như lai, bấy giờ được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Như lai còn nhớ. Nhưng thời gian vẫn chưa chín mùi.

“Phổ Dũng, lại có mười tám triệu Phật đà, cùng tên là Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri Ca Na Ca Mâu Ni. Lúc ấy Như lai đang là vị đại thí chủ, cúng dường tất cả các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri ấy, và được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Nhưng thời gian vẫn chưa chín mùi.

“Phổ Dũng, lại có mười ba triệu Phật đà, cùng tên là Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri Minh Kiết Tường. Lúc ấy Như lai cúng dường chư Phật ấy với y phục, trang sức, hương thơm, vòng hoa, hương xoa, chăn mền và trang trí. Cần phụng sự cúng dường ra sao, Như lai đều chu toàn đầy đủ. Các đức Như lai ấy giải thích rộng rãi về ý nghĩa của chánh pháp cho các đệ tử, và Như lai lúc ấy được thọ ký trong tương lai sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Nhưng thời gian vẫn chưa chín mùi.

“Phổ Dũng, lại có hai mươi lăm triệu Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri cùng tên là Diệu Hoa. Lúc ấy Như lai đang là người xuất gia, cung kính cúng dường tất cả các đấng Như lai ấy, làm những việc tôn giả A Nan ngày nay làm cho Như lai, không sai khác. Lúc ấy Như lai cũng được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Nhưng Như lai còn nhớ, thời gian lúc ấy vẫn chưa chín mùi.

“Phổ Dũng, lại có mười hai triệu Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri cùng tên là Tỳ Bà Thi. Như lai lúc bấy giờ cúng dường các bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri ấy với y phục, trang sức, hương thơm, vòng hoa, hương xoa. Các đấng Như lai ấy cần gì, Như lai đều chu toàn đầy đủ. Vào lúc ấy, Như lai đang là người xuất gia, và ngay lúc ấy Như lai còn nhớ đã được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Khi đức Phật Tỳ Bà Thi cuối cùng nói về Chánh Pháp Sanghata này, Như lai nghe qua đã hiểu. Ngay lúc ấy, trên trời mưa xuống bảy loại châu báu quý giá, cõi thế gian không còn kẻ bán cùng, và cũng ngay lúc ấy, Như lai lại được thọ ký sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Từ đấy về sau, trải qua một thời gian dài Như lai không còn nhận sự thọ ký.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng hỏi, “Thưa Như lai, thời gian ấy là gì? Duyên ấy là gì?”

Đức Thế tôn đáp, “Phổ Dũng, ông hãy nghe đây. Một thời kỳ vô số sau ngày hôm ấy, có đấng Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri Nhiên Đăng xuất hiện trên cõi thế gian, lúc ấy, Như lai đang là một thanh niên thuộc giai cấp bà la môn tên là Mây-kha. Khi Như lai Nhiên Đăng nhập thế, Như lai đang tu phạm hạnh dưới dạng bà la môn. Khi gặp Như lai Nhiên Đăng, thanh niên ấy rải bảy nhánh hoa ưu đàm cúng dường, hồi hướng vô thượng bồ đề. Bấy giờ Như lai Nhiên Đăng thọ ký cho thanh niên ấy sẽ thành đấng Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri tên Thích ca mâu ni.

“Phổ Dũng, khi ấy, Như lai ngồi trong không gian, cao bằng mười hai cây đa la, đạt vô sinh pháp nhẫn. Như lai nhớ rõ như mới hôm qua, Như lai thấy rất rõ tất cả những gốc rễ điều lành mà Như lai đã cấy trồng từ khi xuất gia tu phạm hạnh trải qua vô số kiếp, và đạt được những đức tính toàn hảo. Phổ

Dũng, ngay từ thời gian ấy Như lai đối với vô số lần trăm ngàn triệu tỉ chúng sinh, đã phát nguyện dẫn dắt từng người vào với chánh pháp, huống chi bây giờ Như lai đã thành tựu vô thượng bồ đề, sẽ vì chúng sinh mà tạo lợi ích lớn lao. Phổ Dũng, Như lai sẽ dạy cho chúng sinh Phật Pháp vi diệu thậm thâm. Chúng sinh có nhu cầu gì, Như lai sẽ dạy Phật Pháp phù hợp với nhu cầu ấy. Ở cõi trời, Như lai dùng thân trời để dạy Phật Pháp. Ở cõi rồng, Như lai dùng thân rồng để dạy Phật Pháp. Ở cõi dạ xoa, Như lai dùng thân dạ xoa để dạy Phật Pháp. Ở cõi quỷ đói, Như lai dùng thân quỷ đói để dạy Phật Pháp. Ở cõi người, Như lai dùng thân người để dạy Phật Pháp. Chúng sinh nào cần Phật dạy dỗ, Như lai liền hiện thân Phật để dạy dỗ. Chúng sinh nào cần bồ tát dạy dỗ, Như lai liền hiện thân bồ tát để dạy dỗ. Bất cứ chúng sinh cần gì, Phật hóa hiện thân ấy để dạy Phật Pháp. Phổ Dũng, Như lai dùng đủ loại sắc tướng để dẫn dắt chúng sinh.

“Phổ Dũng, vì sao Như lai lại dùng nhiều sắc tướng như vậy? Là vì để chúng sinh tích lũy nhiều loại thiện căn. Chúng sinh sẽ tu hạnh thí, tạo công đức, quên cả nghỉ ngơi để tự cứu mình, sẽ hành thiện, sẽ không quên sinh tử, thiện nghiệp nào có thể làm được, họ đều làm đủ. Nhờ nghe chánh pháp, họ sẽ nhớ lại gốc rễ điều lành đã làm trong quá khứ. Làm như vậy là để nhắm vào lợi lạc lâu dài trong cõi trời và người.

“Phổ Dũng, chúng sinh ấy khi được nghe Chánh Pháp Sanghata, mọi đức tính, mọi lợi lạc, mọi thiện căn sẽ tức thì trở nên không giới hạn.

“Lúc bấy giờ, chúng sinh ấy sẽ nói với nhau như sau, ‘với những việc đã làm, đã thu thập, nhất định phải có một pháp hiển lộ thành tựu chánh đẳng giác, và quả lành là tâm nguyện lợi lạc chúng sinh sẽ thành thực viên mãn.’

“Chúng sinh tin tưởng trong sáng nơi Phật Pháp, sẽ nói, ‘Có một Pháp hoàn toàn phù hợp với thực tướng của sự vật’, từ đó mà phát sinh quả lành là đại lạc vô thượng của chánh pháp. Còn chúng sinh nào mê muội, điên rồ, nói rằng các pháp không có, và cũng không có gì siêu việt các pháp, từ đó mà phát sinh quả dữ là đọa vào ác đạo, đời đời kiếp kiếp đắm đầu vào cõi dữ. Tám kiếp chịu khổ đau địa ngục. Mười hai kiếp chịu khổ đau quỷ đói. Mười sáu kiếp sinh cõi a tu la. Chín ngàn kiếp sinh làm ác quỷ yêu tinh. Quả dữ cạn rồi lại sinh vào loài người, nhưng mười bốn ngàn kiếp sinh ra không lưỡi. Mười sáu ngàn kiếp chết trong thai mẹ. Mười hai ngàn kiếp sinh làm hòn thịt. Mười một ngàn kiếp sinh làm người mù, chịu mọi khổ đau, khiến cha mẹ nghĩ rằng: ‘Thật phí công sinh dưỡng, sinh ra đứa con này chẳng để làm gì, mang nặng chín tháng chỉ hoài công’. Phải chịu nóng lạnh, đói khát, khổ đau bức bách. Dù có được một đứa con mà bậc cha mẹ vẫn cảm thấy tuyệt vọng, không chút niềm vui.

“Phổ Dũng, chúng sinh nào từ bỏ chánh pháp, phải chịu luân hồi trong cõi địa ngục và súc sinh. Đến lúc mạng chung phải chịu đốn đau cơ hấp hối. Phổ Dũng, người nào nói rằng, ‘các pháp có thật, và có người siêu việt các pháp’, nhờ thiện căn đó mà sinh vào phương Bắc cõi Câu Lô Thượng. Hai mươi lăm ngàn kiếp sinh vào cõi trời Tam Thập Tam, khi quả báo ấy cạn thì lại sinh vào phương Bắc cõi Câu Lô Thượng, sẽ không sinh từ thai mẹ, sẽ thấy một trăm ngàn thế giới, đều là cõi Cực Lạc, sẽ thấy tất cả các cõi Phật, an trú nơi ấy, tại nơi ấy thành tựu vô thượng bồ đề.

“Phổ Dũng, diệu dụng của kinh Chánh Pháp Sanghata là vậy. Chúng sinh nào tin tưởng sâu xa kinh này sẽ không bao giờ chết trong sự sợ hãi, sẽ đầy đủ đức hạnh.

Phổ Dũng, có người tự hỏi, ‘Như lai ngày đêm giải thoát vô lượng chúng sinh, vậy mà số lượng chúng sinh trong cõi luân hồi vẫn không giảm. Có nhiều người giác ngộ, hoặc sinh vào cõi trời, hoặc được nguồn an lạc, vậy tại sao chúng sinh luân hồi vẫn không giảm bớt?’

Lại có những người tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang, khổ hạnh lửa thề, có ý nghĩ như sau, ‘chúng ta phải đến chất vấn Cổ Đàm về điều này.’ Tám mươi bốn ngàn bà la môn, tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang cùng hàng trăm người khổ hạnh lửa thề cùng kéo đến thành Vương Xá. Lúc bấy giờ, đức Thế tôn

mỉm miệng cười.

Thấy vậy, đại bồ tát Di Lạc từ chỗ ngồi đứng dậy, vắt một vạt áo lên vai, gối bên phải quì xuống chầm đất, chắp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, thưa rằng, “Thưa Thế tôn, vì lý do gì mà Thế tôn mỉm miệng cười? Không phải vô cớ mà đấng Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri lại mỉm cười như vậy.”

Đức Thế tôn nói, “Thiện nam tử, ông hãy nghe đây. Ngày hôm nay, có một đoàn người rất đông sẽ tiến đến thành Vương Xá này.”

Bồ tát Di Lạc hỏi, “Thưa Thế tôn, ai sẽ đến đây? trời, rồng, dạ xoa, loài người hay loài không phải người [phi nhân]?”

Đức Thế tôn đáp, “Di Lạc, tất cả trời, rồng, dạ xoa, loài người và loài không phải người đều sẽ đến đây ngày hôm nay. Cả tám mươi bốn ngàn bà la môn cũng sẽ đến; chín mươi ngàn triệu tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang, khổ hạnh lửa thể cũng sẽ đến đây chất vấn Như lai. Như lai sẽ nói pháp cho họ nghe, khiến tan biến mọi hý luận, nghi hoặc. Các vị bà la môn sẽ phát tâm vô thượng bồ đề, chín ngàn triệu tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang, khổ hạnh lửa thể sẽ đạt quả Tu đà hoàn. Mười tám ngàn triệu long vương sẽ đến, nghe Như lai thuyết pháp. Nghe xong họ sẽ phát tâm vô thượng bồ đề. Sáu mươi ngàn triệu thiên tử cõi trời thanh tịnh sẽ đến. Ba mươi ngàn triệu Thiên ma cùng tùy tùng sẽ đến. Mười hai ngàn triệu a tu la vương sẽ đến. Các vị đại vương, tất cả có năm trăm, cùng tùy tùng cũng sẽ đến nghe pháp. Tất cả sau khi nghe Như lai thuyết pháp, đều sẽ phát tâm vô thượng bồ đề.”

Nghe vậy, đại bồ tát Di Lạc mang đỉnh đầu lạy ngang chân đức Thế tôn, theo hướng bên phải của đức Thế tôn đi quanh ba vòng, rồi thân hình biến mất ngay nơi ấy.

Đại Bồ Tát Phổ Dũng lúc ấy từ chỗ ngồi đứng dậy, vắt một vạt áo lên vai, gối bên phải quì xuống chầm đất, chắp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, thưa rằng, “Thưa Thế tôn, năm trăm vị đại vương sẽ đến đây, đại danh của họ là gì?”

Đức Thế tôn đáp, “Phổ Dũng ông hãy nghe đây. Trong số các vị đại vương ấy có,

đại vương Hoan Hỷ ,

đại vương Diệu Hỷ ,

đại vương Tối Thượng hỷ ,

đại vương Nhân Tiên ,

đại vương Tịnh Quân ,

đại vương Phạm Ân ,

đại vương Thiện Kiến ,

đại vương Thắng Quân ,

đại vương Hỷ Quân ,

đại vương Tân-bà-sa-la ,

đại vương Ba-tư-nặc ,

đại vương Tăng Trưởng ,

các vị đại vương nói trên cùng nhiều vị khác, tất cả năm trăm vị, mỗi vị dẫn theo một trăm ngàn triệu tùy tùng. Tất cả đều hướng tới vô thượng bồ đề, ngoại trừ đại vương Tăng Trưởng .”

Ba mươi ngàn triệu bồ tát đang đến từ phương Đông. Năm mươi ngàn triệu bồ tát đang đến từ phương Nam. Sáu mươi ngàn triệu bồ tát đang đến từ phương Tây. Tám mươi ngàn triệu bồ tát đang đến từ phương Bắc. Chín mươi ngàn triệu bồ tát đang đến từ không gian phía dưới. Một trăm ngàn triệu bồ tát đang đến từ không gian phía trên, các vị bồ tát này đều an trú thập địa, từ mười phương tiến về thành Vương Xá, đỉnh Linh Thứu, để hội diện cùng đức Thế tôn. Tất cả các vị bồ tát này đều mang tâm hướng về vô thượng bồ đề.

Lúc ấy, Phật đại bồ tát Phổ Dũng, “Phổ Dũng, ông hãy đến mười phương thế giới, báo với tất cả các vị bồ tát rằng, ‘Hôm nay, tại thành Vương Xá, Như lai sẽ tuyên thuyết chánh pháp, mời tất cả những ai trú trong mười phương thế giới hãy hoan hỉ tùy thuận, chấp tay đánh lễ.’ Ông hãy khéo đi nhanh, rồi về đây nghe Pháp.”

Nghe xong, đại bồ tát Phổ Dũng từ chỗ ngồi đứng dậy, cúi đầu đánh lễ dưới chân đức Thế tôn, đi quanh đức Thế tôn ba vòng theo chiều bên phải rồi vận dụng thần thông làm cho thân hình biến mất ngay nơi ấy.

Đại Bồ Tát Phổ Dũng theo lời đức Thế tôn, đi đến mười phương thế giới báo tin cho các vị bồ tát, “Hôm nay Như lai sẽ nói chánh pháp nơi thành Vương Xá. Xin quý bồ tát hãy tùy thuận hoan hỉ, cất lời tán thán “lành thay”, nhờ vào đó ngày hôm nay chư vị sẽ được lợi ích, thành tựu đại lạc.”

Đại Bồ Tát Phổ Dũng đi như vậy khắp cả mười phương thế giới, cung thỉnh vấn an mọi đấng Phật đà, báo tin cho chư bồ tát, chỉ trong thời gian một búng tay đã trở về lại thành Vương Xá, cạnh đức Thế tôn.

Tất cả bà la môn, tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang, khổ hạnh lửa thề đều về tụ họp. Các loài trời, rồng, loài người và loài không phải người, cùng năm trăm vị đại vương và tùy tùng. Ba mươi ba ngàn triệu ma vương ác hiểm cũng tụ họp cùng tùy tùng.

Lúc bấy giờ thành Vương Xá chấn động, trên trời mưa xuống bụi trăm hương thơm ngát, lại mưa xuống những đóa hoa trời, kết thành cung điện nguy nga trên chóp đỉnh đức Thế tôn. Cũng vào lúc ấy, thiên vương Đế Thích thả sấm sét xuống trước mặt Như lai. Bốn ngọn gió lớn nổi lên từ bốn hướng, quét sạch bụi uế trong thành. Mười phương thế giới mưa xuống những hạt nước thơm trong, rồi lại mưa xuống hoa ưu đàm, hoa sen, hoa sen vàng, hoa sen trắng, kết thành chiếc lọng hoa rực rỡ trên đầu chư vị trong Pháp hội, lại kết thành tám mươi bốn ngàn lầu thành bất động ngay trên đỉnh đầu đức Như lai. Nơi tám mươi bốn ngàn lầu thành kết bằng hoa quý ấy có tám mươi bốn ngàn pháp đàn kết bằng bảy loại ngọc báu. Trên mỗi pháp đàn có một đấng Như lai đang tuyên giảng chánh pháp. Khi ấy tam thiên đại thiên thế giới chấn động sáu cách.

Đại Bồ Tát Phổ Dũng thấy vậy chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn hỏi, “Thưa Thế tôn, vì lý do gì mà thành Vương Xá hôm nay lại có điềm lành hy hữu như vậy?”

Đức Thế tôn nói, “Ví dụ có lần vua xoa đầu một người tâm trí bất định, kiêu mạn, ích kỷ, xem vật gì cũng là của mình, lại rất nghèo. Người ấy đến trước cung vua, nhất định đòi vào cung. Quan quân bắt lại, đánh đập thê thảm. Ngay lúc ấy, vua nghe có người khăng khăng đòi xông vào cấm điện, nghĩ rằng ‘người này muốn giết ta.’ Nghĩ vậy vua nổi giận, nói với quần thần, ‘hãy mang hãn lên vách núi giết quách đi. Giết luôn tất cả những gì thuộc về hãn, cha mẹ, con cái, tôi tớ giúp việc.’ Theo lệnh vua, cả gia tộc người kia bị giết cả. Thân nhân rơi vào cảnh ngộ cực kỳ bi thảm. Phổ Dũng, tương tự như vậy, Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri vừa tuyên thuyết chánh pháp cho chúng sinh. Kẻ phàm phu ấu trĩ cũng như kẻ kiêu ngạo điên rồ kia, thấy được sắc tướng bên ngoài, hình dạng, màu sắc, giới phái, dung mạo lại cho rằng đây chính là thân Phật. Người như vậy nghe càng nhiều Phật Pháp thì lại càng kiêu mạn, ham nói lời vô nghĩa. Dần dà chỉ còn biết có mình, ích kỷ thiếu cận, tự mình không nghe chánh pháp, lại càng không thể thuyết chánh pháp. Nếu có ai nói kinh, dù chỉ một bài kệ bốn câu, họ cũng chẳng chuyên chú nghe, chẳng cố gắng hiểu, cho rằng ‘ta thừa biết rồi.’ Vì sao? Vì kiêu mạn, thấy mình học rộng nên quay lại chiêm ngưỡng trí tuệ của chính mình. Những người giao du với kẻ phàm phu ấu trĩ như vậy sẽ không sống thuận theo chánh pháp, sẽ không nghe được lời thuận với chánh pháp, vì biết nhiều nên trở nên ngạo mạn. Lại hay viết thi kệ, kinh điển, tự viết lời giới thiệu. Họ mang bất hạnh lớn đến cho người khác và cho chính mình. Họ cũng ăn đồ cúng dường của khách thập phương, ăn rồi không tiêu hóa nổi. Đến lúc gần chết, chịu nỗi sợ hãi lớn lao. Người xung quanh mới hỏi, ‘ông đã dùng trí tuệ tinh xảo, dẫn dắt rất nhiều người, nay sao lại không thể an định cho chính

mình?’ Người ấy nói, ‘Này các đạo hữu, nay tôi không thể an định cho chính mình.’ Khi ấy mọi người mới kinh hoàng khóc than đủ cách. Vì hành động của một người mà thân nhân quyến thuộc vô tội bị họa lây. Tương tự như vậy, những người kia khi gần chết cất tiếng khóc than, thấy mình bị trói buộc vào cõi địa ngục, vào thai súc sinh, tất cả chỉ vì lầm lẫn noi theo bạn đạo không tốt.

“Vì vậy, Như lai nói với các ông, hỡi các vị bà la môn, tu sĩ ngoại đạo, các ông đừng khinh mạn. Chim non chưa mọc cánh, chưa thể vượt trời rộng bay đến cõi Trời. Các ông cũng vậy, không thể đạt niết bàn. Thần lực ấy, các ông chưa có. Vì sao? Vì xét về nghiệp quả, nghiệp của các ông so với nghiệp sinh vào kiếp chim chẳng khác, thân xác chẳng bao lâu sẽ rã tan trong cái chết. Đến khi gần chết, vị giác mất cả, chỉ còn nỗi sợ hãi lớn lao, nghĩ rằng “Vì sao ta lại bám giữ xác thân này, đã không vui được nỗi vui của trời và của người, lại không thể trú ở niết bàn, bám giữ thân này vô ích như vậy, rồi tương lai sẽ tái sinh cõi nào? Đâu sẽ là nơi cho ta nương tựa? Rồi ta sẽ sinh vào đâu, sẽ diệt về đâu?”

Đức Thế tôn lại nói với những người tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang, khổ hạnh lửa thể và bà la môn, “Các ông đối với cõi Diêm phù đủ bảy loại ngọc báu này đừng bao giờ tuyệt vọng. Đừng tự loại mình ra khỏi kho tàng chánh pháp. Có gì nghi hoặc, các ông hãy hỏi Như lai, Như lai sẽ toàn thành mọi ước nguyện cho các ông.”

Lúc bấy giờ, các vị bà la môn, tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang và khổ hạnh lửa thể đứng lên từ chỗ ngồi, lấy tay áo che vai, chấp tay hỏi đức Thế tôn, “Đức Thế tôn ngày đêm lúc nào cũng giải thoát chúng sinh ra khỏi luân hồi không lời nghĩ, vậy tại sao số lượng của chúng sinh trong luân hồi vẫn không tăng không giảm? Thưa Thế tôn, vì nhân duyên gì mà chúng sinh vẫn triển miên sinh diệt không hề giảm?”

Lúc ấy, đức Thế tôn nói với đại Bồ Tát Dược Quân, “Dược Quân, người ngoại đạo mặc áo giáp tinh tấn, nêu lên vấn đề hệ trọng, có khả năng xua tan phiền não, thấp sáng ngọn đèn chánh pháp. Đúng thật như vậy, Dược Quân, sau này chúng sinh nhiều tuổi hay ít tuổi sẽ hiểu cảnh sinh diệt luân hồi. Dược Quân, cũng có chúng sinh nhiều tuổi, giống như người ít tuổi, mê muội chẳng biết gì.

“Dược Quân, ví như có người gọi đầu, mặc áo mới, bước ra đường. Ai thấy cũng khen đẹp. Lại có người cũng gọi đầu, giặt áo cũ. Đầu tuy gọi, nhưng áo đã cũ không đẹp. Dược Quân, người nhiều tuổi cũng như áo cũ, không thể làm đẹp cõi Diêm phù. Còn người ít tuổi thì lại hiện tướng sinh diệt.”

Lúc ấy các bà la môn, tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang và khổ hạnh lửa thể đứng dậy hỏi đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, trong chúng tôi, ai là người nhiều tuổi, ai là người ít tuổi?”

Đức Thế tôn đáp, “Nhiều tuổi là chúng sinh triển miên trong cảnh khổ đau luân hồi ác đạo mà không thấy đủ, vậy các ông đều là người nhiều tuổi.”

Khi ấy tất cả bà la môn cùng các long vương thưa với đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, chúng tôi không còn ham thích phiền não khổ đau trong luân hồi.”

Những người tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang và khổ hạnh lửa thể lại nói, “Trong số những người ít tuổi, không có ai lại có khả năng trực nhận chân tướng của thực tại.”

Đại Bồ Tát Dược Quân lúc bấy giờ thưa cùng đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, hãy xem họ kia. Sao tinh tấn lại khó đến như vậy.”

Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, ông hãy lắng nghe. Bây giờ Như lai sẽ thu nhiếp toàn bộ thế giới.”

Lúc ấy, chín mươi bốn ngàn triệu người mới sinh đứng trước mặt Như lai, không thưa, không chào, cũng không hỏi đáp gì với Như lai, chỉ đứng yên lặng như vậy. Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi Như lai, ‘Kính thưa Như lai, vì lý do gì họ đến trước Như lai lại không thưa không nói, không chào, không hỏi?’

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, những ai nói rằng ‘người ít tuổi không thể trực nhận chân tướng của thực tại’ thì nên gặp những người ít tuổi này.

Những người ấy nói, “Thưa Thế tôn, chúng con là người ít tuổi. Thưa Thiện thế, chúng con là người ít tuổi.”

Đức Thế tôn nói, “Các ông hãy trực nhận thế giới này rồi dùng thân của các ông để thị hiện phạm vi của thế giới.”

Lúc ấy, chín mươi bốn ngàn triệu người ít tuổi không rời thân mình, trụ giữa không gian, an trú thập địa. Đại Bồ Tát Dược Quân cất lời tán thán, “Thưa Thế tôn, những người này tinh tấn vượt bậc, khéo đạt pháp diệt, khéo vượt sinh tử luân hồi. Thưa Thế tôn, họ mới sinh ra hôm nay, cũng ngay trong ngày hôm nay họ được giải thoát, bước vào thập địa.”

Khi ấy, các bà la môn, tu sĩ ngoại đạo, khát sĩ lang thang, khổ hạnh lửa thề, các vị long vương, ma vương cùng tùy thuộc, lúc đầu toan đến phá rối, bây giờ đều cất tiếng nói với đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, chúng con đến trước mặt Như lai, nghe được chánh pháp này, sinh lòng tin tưởng trong sáng nơi Phật, Pháp. Nguyện an lạc như Như lai an lạc, nguyện thành bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri, trong thế giới này.”

Đức Thế tôn nói, “Tốt lắm, tốt lắm! bất luận các ông đến gặp Như lai như thế nào, nghe được Chánh Pháp Sanghata này rồi phát tâm vô thượng bồ đề, nhờ gốc rễ điều lành ấy, các ông sẽ mau chóng thành tựu chánh đẳng chánh giác.”

Đức Thế tôn nói xong, tất cả người ngoại đạo tức khắc đạt vô sinh pháp nhẫn, chứng quả thập địa bồ tát. Rồi cùng thăng lên không gian cao bằng bảy cây đa la, dùng thần lực hóa hiện lầu thành bằng bảy loại ngọc quý, cúng dường Như lai, thị hiện phong phú, thi triển thần thông. Họ lại hiện ở khoảng không phía trên đức Thế tôn, rải hoa quý lên mình Như lai, chiêm bái Như lai, quán thân mình là thân Phật.

Bấy giờ, hàng trăm ngàn triệu tỷ thiên tử đang đứng trên tầng không đồng loạt mang hoa báu rải trên mình Như lai, đọc bài kệ này,

“Sa môn Cổ Đàm
Là bậc tối thắng,
Là đại phước điền,
Là đại cứu độ,
Thành tựu Tam Muội,
Trí biết cùng khắp,
Tròn đầy viên mãn.
Đối với chúng sinh
Trầm luân luân hồi,
Ngài luôn vận dụng
Phương tiện thiện xảo,
Lần lượt cứu độ
Tất cả mọi loài,
Không sót một ai.
Dù chỉ một lời
Cũng đủ giải thoát
Biết bao hữu tình”

Bấy giờ đại bồ tát Dược Quân từ chỗ ngồi đứng dậy, vắt một vạt áo lên vai, gối bên phải quì xuống

chấm đất, chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn thưa rằng, “Thưa Thế tôn, vì lý do gì mà những vị thiên tử này lại hát bài kệ, thị hiện thần thông, dùng lời phong phú thiết tha tán dương công hạnh của Như lai như vậy?”

Đức Phật bảo, “Thiện nam tử, ông hãy nghe đây. Không phải họ tán dương Như lai mà tán dương chính bản thân họ. Rồi họ sẽ đặt thân mình làm tòa Pháp, sẽ đặt thân mình làm tòa Pháp vô thượng, sẽ từ thân mình phóng ra ánh sáng chánh pháp, sẽ được tất cả Như lai giữ gìn cho họ thành tựu vô thượng bồ đề, rồi chuyển pháp luân, giảng giải sâu rộng về chánh pháp thâm diệu.”

Lúc ấy đại Bồ Tát Dược Quân thưa với đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, mỗi ngày đêm, có biết bao nhiêu chúng sinh được giải thoát, sao đến nay luân hồi vẫn chưa cạn?”

Đức Thế tôn đáp, “Tốt lắm, Dược Quân, ông hỏi Như lai như vậy là tốt lắm. Ông hãy nghe đây. Ví như có một phú ông, tiền rùng bạc biển. Người ấy có nhiều tiền, nhiều hạt, nhiều kho bồ, nhiều gia nô, tá điền. Lại có rất nhiều tài sản, ruộng vườn, lúa mạch, lúa mì, lúa gạo, hạt mè, hạt đậu cả trăm giống loại đều dồi dào đầy đủ. Mùa Xuân gieo hạt, sang Thu hạt chín gặt về chất vào kho. Hạt về tới kho, giống nào cất riêng giống nấy, ăn dần cho đến mùa xuân năm sau lại mang hạt ra cấy. Dược Quân, chúng sinh cũng vậy, trong quá khứ tạo được thiện nghiệp, luôn tìm phước điền để tạo thiện căn. Nhờ được thiện căn mà tinh tấn hành trì chánh pháp, khiến thiện pháp tăng thêm. Nhờ thiện pháp tăng mà thân tâm được hỉ lạc, tri túc, và nhờ đó mà trải qua hàng ngàn triệu kiếp thiện căn vẫn không bị phí uổng.

“Dược Quân, bồ tát mới phát tâm cũng vậy, nhờ phát tâm bồ đề dũng mãnh mà thiện căn không hư hoại, nắm giữ các pháp trong dạng tinh túy nhất.” Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, bồ tát mới phát tâm, trong mơ thường thấy gì?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, bồ tát mới phát tâm trong mơ thường thấy cảnh dữ. Vì sao? Vì bồ tát mới phát tâm đang giải nghiệp cũ. Dược Quân, gieo ác nghiệp rồi không thể tránh khổ đau. Nhưng bồ tát thấy cảnh dữ trong mơ thì tâm không khiếp sợ.

Đại Bồ Tát Dược Quân lại hỏi, “Thưa Thế tôn, bồ tát mới phát tâm, trong mơ thường thấy cảnh dữ gì?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, bồ tát mới phát tâm, một là mơ thấy lửa cháy, khi ấy phải nghĩ rằng, “lửa này đốt tan tham dục.” Dược Quân, hai là mơ thấy nước xoáy, bồ tát mới phát tâm cũng không sợ hãi. Vì sao? Dược Quân, vì như vậy là có thể ném bỏ mọi ràng buộc đến từ vô minh, thanh tịnh ác nghiệp. Dược Quân, ba là mơ thấy cảnh tượng cực kỳ dữ dằn.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Là cảnh gì, thưa Thế tôn?”

Đức Thế tôn đáp, “Thấy đầu mình bị chém. Dược Quân, lúc ấy bồ tát mới phát tâm cũng không sợ hãi. Vì sao? Vì lúc ấy nghĩ rằng, “Tham, sân, si ta chặt lìa. Luân hồi sáu cõi, ta chiến thắng cả.” Bồ tát mới phát tâm sẽ không bao giờ vào cõi địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, a tu la, rồng, trời, mà chỉ sinh vào cõi Phật thanh tịnh. Dược Quân, trong tương lai, ở một thời về sau, nếu có ai có được niệm bồ đề, phải nên thấy người ấy mang đại nguyện. Dược Quân, mặc dù người ấy sẽ bị trách móc, khinh rẻ. Dược Quân, khi ấy bồ tát đã phát tâm bồ đề không được sinh tâm buồn nản, chán chường.

“Dược Quân, Pháp Như lai dạy nhiều vô kể. Cả trăm ngàn lần vô số kiếp Như lai siêng tu phạm hạnh. Dược Quân, việc khó làm Như lai đều làm cả, không vì tiền tài thế lực, không vì mưu cầu hạnh phúc thế gian, cũng không vì thần thông. Dược Quân, việc khó làm Như lai gánh hết, chỉ để hiểu được chân tướng của thực tại. Trước khi được nghe Chánh Pháp Sanghata, Như lai không được quả vô thượng bồ đề. Ngay lúc được nghe Chánh Pháp Sanghata, Như lai đạt vô thượng bồ đề.

Vậy ông phải biết Chánh Pháp Sanghata là pháp cực kỳ sâu xa vi diệu. Dược Quân, cho dù cả trăm ngàn lần vô số kiếp cũng hiếm mà được nghe Chánh Pháp Sanghata. Dược Quân, Như lai xuất thế là

điều cực kỳ hiếm hoi. Người thọ trì Chánh Pháp Sanghata cũng cực kỳ hiếm hoi. Tất cả những ai được nghe chánh pháp này sẽ thành tựu vô thượng bồ đề. Dược Quân, người ấy trong một trăm ngàn kiếp sẽ vượt thoát luân hồi, sẽ sinh vào cõi Phật thanh tịnh, sẽ đủ khả năng biết rõ các pháp Diệt và Đạo, biết rõ cội nguồn của chánh pháp, biết rõ thiện xứ, biết rõ và trực chứng thiện xứ, biết rõ thiện xứ và pháp diệt của thiện xứ. Dược Quân, ông có biết nói “diệt” là nghĩa gì?

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, ‘diệt’ chính là pháp xứ.”

Đức Thế tôn lại hỏi, “‘Pháp xứ’ là gì?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, pháp xứ là ‘tinh tấn’, ‘trì giới’, và ‘giới hạnh đầy đủ.’ Như vậy gọi là Pháp tạng, các pháp từ kho tàng chánh pháp này mà khởi sinh.”

Đức Thế tôn nói, “Hay lắm, Dược Quân. Ông trước Như lai đáp được nghĩa này, thật là hay lắm.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, vì lý do gì các đấng Như lai xuất hiện cõi thế?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, người nào biết về kho tàng trí tuệ thì sẽ biết tướng hiện của Như lai. Biết được tướng hiện của Như lai thì biết tướng hiện của Như lai là nơi an lạc thắng diệu. Rồi khi Như lai xuất hiện cõi thế, người ấy sẽ thông đạt các pháp, nhờ khéo léo phương tiện mà biết rõ mọi việc thế gian và xuất thế gian, lại biết rõ về trí tuệ thế gian và trí tuệ xuất thế gian.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, được trí tuệ rồi, làm sao chúng niết bàn?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, biết chân tướng của Pháp thì biết được niết bàn. Dược Quân, tương tự như vậy, biết được chánh pháp trong dạng tinh túy nhất thì chứng ngộ đầu tiên khởi sinh. Giữ gìn chánh pháp trong tâm đúng như được nghe thì thu nhiếp được chánh pháp. Dược Quân, giống như một thương gia, đi xa làm giàu, thu góp vàng bạc của người và của mình được ngàn nén vàng. Trước khi lên đường, cha mẹ dặn dò, ‘Con yêu quý, mang vàng bạc của mình và của người, nhiều những ngàn nén, phải thận trọng đừng để thất thoát uống phí đi. Kiếm được nhiều lợi, phải giữ vàng cho cẩn thận. Đó là sẽ món lợi lớn cho chúng ta, cho chúng ta cuộc sống hạnh phúc.’ Người con đáp, ‘con sẽ cẩn thận.’ Rồi mang vàng lên đường.

“Thương gia mang vàng lên đường, chưa đầy tháng, số vàng đã phần mất phần phung phí, một nén cũng không còn. Người ấy buồn rầu lo nghĩ, trái tim đau nhức bởi mũi tên sầu muộn. Quá lo lắng xấu hổ, người ấy không tìm về lại nhà. Cha mẹ ở nhà nghe tin, trái tim đau nhức tuyệt vọng. Họ khóc vật vã, xé áo xé quần, nói rằng, ‘Thằng con bất hiếu! Vì nó mà cả nhà bị vạ lây! Đã không làm được gì cho cha mẹ, lại còn biến tất cả thành kẻ tội đồi.’ Cha mẹ người ấy vì quá sầu khổ tuyệt vọng nên qua đời. Người con cũng vì quá sầu khổ tuyệt vọng mà qua đời. Dược Quân, tương tự như vậy, mặc dù Như lai đã có lời giải thích, nhưng đám người kia không tin lời Như lai, đến nỗi tự mình tách lìa chính mình ra khỏi ngọc báu chánh pháp, tuyệt vọng mà tìm cái chết, khi lìa đời trái tim đau nhức bởi mũi tên sầu muộn. Cũng như cha mẹ người kia, vì ham vàng mà khóc than vật vã, tâm thần xáo trộn tột bực, chỉ vì vàng bạc của mình và của người. Tương tự như vậy, Dược Quân, ai không tin lời Như lai, tâm bất an, chịu đủ loại phiền não khi gần kề cái chết. Quá khứ làm được điều lành, đạt được cõi tái sinh tốt đẹp nhưng không biết tiếp tục tích lũy thiện nghiệp, để nghiệp báo cạn hết, tâm chìm trong phiền não. Bấy giờ thấy cảnh kinh hoàng cõi địa ngục, thai súc sinh và thế giới Diêm Vương, lại nghĩ, ‘ai che chở cho tôi? để tôi khỏi thấy cảnh địa ngục, súc sinh, quỷ đói, cõi Diêm Vương, để tôi khỏi đón đau nơi đó.’ Người con lâm bệnh, thần trí mê sảng, trôi dần vào cõi chết. Cha mẹ nói:

“Con yêu của cha mẹ,
Dù đau đón tạt bệnh
Là điều kinh hãi nhất
Nhưng con ơi đừng sợ

Con không thể nào chết.

Kẻ chết mới sợ bệnh

Con yêu hãy vững tin

Cho dù là tật bệnh

Hay sợ hãi tật bệnh

Rồi con sẽ thoát cả.

“Người con đáp, ‘thần thức mê mờ, thân thể nhức nhối, tứ chi đốn đau. Con thấy con đang chết. Mắt không thấy, tai không nghe, thân không cảm, tứ chi thúc đau như khúc gỗ vô tri. Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ nói cho con nghe, cái chết vẫn chưa đến đi mẹ!’

“Người mẹ đáp, ‘Đừng nói vậy, con yêu. Con đừng làm mẹ sợ. Con chỉ sốt nóng mê sảng đó thôi.’

“Người con nói, ‘Con không cảm thấy thân con đang sốt, bệnh, hay đau. Chỉ thấy cái chết bủa vây bức bách. Ai cứu con đây? Ai sẽ là người che chở cho con?’

“Cha mẹ bảo rằng, ‘Con trai yêu ơi, con khổ như vậy chắc là vì thần linh đang giận dữ. Hay là đến cúng tế để xin họ che chở cho con?’

“Người con nói, ‘Xin cha mẹ giúp cho con được yên ổn. Cha mẹ hãy đi nhanh, đến đền thờ cầu khẩn nhanh nhanh.’

“Cha mẹ người ấy đến đền thờ, cúng hương bái thần linh. Cúng hương rồi, người giữ đền nói, ‘Thần linh đang nổi giận với các người. Các người phải cúng tế đúng phép thì mới được yên. Cần phải giết một người để tế máu, con của các người sẽ khỏi bệnh.’ Khi ấy, cha mẹ người kia bàn với nhau, ‘Phải làm sao bây giờ? Chúng ta quá nghèo. Nếu thần linh không vui, con mình sẽ chết uổng, còn nếu khiến được thần linh vui, con mình sẽ được chở che. Thôi thì dù nghèo cũng nên kiếm cho ra một nạn nhân tế thần.’ Bàn xong họ chạy vội về nhà, có được chút gì họ bán đi cả, vét hết tiền bạc, lại đi vay thêm của người, hẹn mười ngày không trả được sẽ đến đợ thân trả nợ. Gom đủ vàng, họ liền mua một nạn nhân. Mua xong, nạn nhân ấy vẫn không biết mình sẽ thành vật tế thần. Cha mẹ người kia như cuồng như dại, không về nhà mà đi thẳng đến đền thờ, nói với người giữ đền, ‘Xin hãy chuẩn bị việc tế thần cho nhanh.’ Rồi tự tay giết nạn nhân kia, cướp đi mạng sống của người ấy. Người giữ đền đốt mỡ lên làm đồ cúng, bắt đầu lễ tế thần. Lúc ấy thần linh giáng xuống, nói rằng, ‘Ta sẽ thân nhận con trai các người.’ Cha mẹ người ấy vui mừng nhảy nhót, nói với nhau, ‘Vậy là con mình tai qua nạn khỏi, dù chúng ta có phải sống kiếp tôi đòi cũng cam tâm.’ Nói xong bái tạ thần linh, quay trở về nhà. Tới nhà thấy ra con mình đã chết. Cha mẹ đau lòng quá độ, chết ngay tại chỗ. Dục Quân, cần phải thấy giao du với người bất thiện tai hại đến như vậy.”

Đại Bồ Tát Dục Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, xin cho con hỏi một điều.”

Đức Thế tôn nói, “Dục Quân, ông cứ hỏi.”

Đại Bồ Tát Dục Quân nói, “Thưa Thế tôn, những người kia chết rồi sinh về đâu?”

Đức Phật nói, “Thôi, Dục Quân, ông đừng hỏi việc ấy.”

Đại Bồ Tát Dục Quân đáp, “Xin đức Thế tôn mở lòng từ bi nói cho chúng con được biết.”

Đức Thế tôn đáp, “Dục Quân, người mẹ sinh vào địa ngục Khóc than [Hào khiếu]. Người cha sinh vào địa ngục Núi đê [Chúng hợp]. Người con sinh vào địa ngục Nóng [Viêm nhiệt]. Người giữ ngôi đền sinh vào địa ngục A tỳ.”

Đại Bồ Tát Dục Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, còn nạn nhân vô tội kia, sinh vào cõi nào?”

Đức Thế tôn đáp, “Dục Quân, ông nên biết rằng người vô tội kia được sinh vào cõi trời Tam Thập Tam

."

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, "Thưa Thế tôn, nhờ nhân gì mà được sinh vào cõi trời Tam Thập Tam?"

Đức Thế tôn đáp, "Dược Quân ông hãy nghe đây. Lúc chết, lúc bị cướp đi mạng sống, người ấy nầy một niệm tin tưởng trong sáng nơi Như lai, nói mấy chữ sau đây, "Nam mô Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri." Chỉ một lần thôi. Nhờ thiện căn này mà được sinh vào cõi trời ấy, sống an lạc sáu mươi kiếp. Biết được việc trong tám mươi kiếp về trước. Sinh ra ở đâu cũng không gặp phiền não. Sinh ra là phiền não tan đi. Chúng sinh ấy không thể làm cho phiền não tận diệt."

Nghe xong, đại bồ tát Dược Quân hỏi, "Thưa Thế tôn, phải thế nào mới có thể làm cho phiền não tận diệt?"

Đức Thế tôn đáp, "Dược Quân, cần phải tinh tấn vượt bực."

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, "Thưa Thế tôn, phải tinh tấn vượt bực như thế nào?"

Đức Thế tôn đáp, "Dược Quân, ông hãy nghe đây: tinh tấn là tướng hiện của quả. Cái gọi là 'quả Tu đà hoàn', là chỗ của hạnh tinh tấn. Cái gọi là 'quả Tư đà hàm', là chỗ của hạnh tinh tấn. Cái gọi là 'quả A na hàm', là chỗ của hạnh tinh tấn. Cái gọi là 'quả A la hán', và sự tịch diệt của bậc A La Hán, là chỗ của hạnh tinh tấn. Cái gọi là 'quả Độc Giác' và trí tuệ của bậc Độc Giác, là chỗ của hạnh tinh tấn. Cái gọi là 'quả bồ tát' và đại giác ngộ, là chỗ của hạnh tinh tấn. Dược Quân, tất cả những điều nói trên đều được gọi là 'chỗ của hạnh tinh tấn.'

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, "Thưa Thế tôn, Tu đà hoàn và quả Tu đà hoàn có tướng hiện như thế nào?"

Đức Thế tôn nói, "Dược Quân, ví như có người trồng cây, vừa trồng xuống, cây đã đâm chồi chia nhánh sum suê. Nội một ngày rễ sâu một do tuần. Lại cũng có người trồng cây, khi trồng gặp gió lớn, cây chẳng lên được chồi xanh nào. Người ấy bứng cây đi. Người kia thấy vậy lên tiếng, 'Vì sao ông đào đất của tôi?' Trong lúc cả hai đang dần co với nhau, nhà vua đi ngang, thấy có trận cãi vã liền bảo quần thần, 'gọi hai người ấy đến đây cho ta.'

"Quần thần vâng lời, chạy nhanh đến nói, 'Đại Vương truyền gọi hai ông.'

"Nghe vậy, một người hoảng hốt sợ sệt, còn một người vẫn điềm tĩnh an nhiên. Cả hai đến trước mặt vua. Vua hỏi, 'Vì có gì hai người dần co cãi vã với nhau?'

"Một trong hai người đứng lên thưa, 'Thưa Đại Vương, tôi không có ruộng vườn, chỉ mượn được mảnh đất này trồng cây. Trồng một ngày, cây đâm hoa kết trái, nửa sống nửa chín. Ngay ngày đó, người kia cũng đến trồng cây, nhưng trong khi trồng gặp gió lớn, cây không thể đâm chồi. Thưa Đại Vương, rễ cây của người ấy không sâu đủ một do tuần, vì vậy người ấy không vui đến kiếm chuyện sinh sự với tôi, nói rằng tất cả đều là lỗi của tôi. Xin Đại Vương xét cho, tôi hoàn toàn không có lỗi.'

"Khi ấy nhà vua triệu tập ba mươi triệu quần thần, phán rằng, 'Các ông nói đi.'

"Quần thần thưa, 'Tâu Đại Vương, nói điều gì?'

"Vua đáp, 'Các ông có bao giờ từng nghe có ai trồng cây mà trong một ngày mọc lên đủ cành đủ lá, hoa trái sum suê, nửa sống nửa chín? Các ông nói thử xem có thể có chuyện như vậy được hay không?'

"Quần thần đứng dậy, tâu rằng, 'Tâu Đại Vương, chuyện này là phép lạ, chúng tôi không thể biết chắc được. Phải hỏi người kia kỹ hơn.'

“Nhà vua quay lại hỏi người kia, ‘Lời người nói lúc nãy có thật không?’

“Người ấy đáp, ‘Tâu Đại Vương, toàn là sự thật.’

“Vua nói, ‘Ta chưa từng nghe qua chuyện lạ như vậy. Người nói rằng ‘cây trồng một ngày, đơm hoa kết trái’, thật là chuyện khó tin.’

Người ấy chấp tay đáp, ‘Nếu Đại Vương không tin, xin cứ hãy đến đó đích thân trông thử.’

“Vua bèn ra lệnh nhốt hai người kia vào ngục, tự mình dẫn ba mươi triệu quần thần ra mảnh đất nọ, lấy cây trồng thử. Cây không nảy mầm, không ra lá, chẳng đơm hoa, không kết trái. Vua nổi giận truyền lệnh, ‘Mang rìu lại đây.’ Quần thần đưa rìu lại, vua hạ lệnh đốn ngã gốc cây sum suê hoa trái người kia trồng. Thân cây ngã xuống, mười hai cây khác mọc lên. Vua lại bảo chặt. Mười hai cây ngã xuống, hai mươi bốn cây khác lại mọc, với đầy đủ gốc rễ hoa trái, chồi xanh mơn mớn, lấp lánh bảy thứ châu ngọc quý giá. Trên cây xuất hiện hai mươi bốn con chim mào vàng cánh ngọc, âm thanh trong suốt. Vua thấy vậy lại càng tức tối, tự tay đưa rìu bổ xuống gốc cây. Rìu phập vào thân cây, nước cam lồ tuôn ra. Bấy giờ nhà vua cảm thấy bất an, truyền lệnh, ‘Thả hai người kia ra khỏi ngục’, quần thần dạ rang, tức tốc chạy về ngục dẫn hai người đến gặp vua.

“Vua bấy giờ lên tiếng hỏi, ‘Người trông thử cây gì, mà cứ đốn xuống thì lại mọc lên nhiều gấp bội, thành những hai mươi bốn cây, trong khi cây của ta chẳng ra mầm trở lá, chẳng kết trái đơm hoa?’

“Người kia thưa rằng, ‘Vì công đức người trông không giống nhau.’

“Quần thần nghe xong, quì cả hai chân, nói với người kia, ‘Ông mới xứng là vua trị nước. Vua trước không xứng đáng.’ Người kia bấy giờ nói,

‘Phước báu đế vương
Tôi chẳng mong cầu
Cũng không mong cầu
Tiền tài, của cải.
Chỉ tin nơi Phật.
Nguyện trở thành bậc
Tôn quý nhất trong
Các loài hai chân.
Nguyện đến được nơi
Như lai trú ở
Thanh tịnh niết bàn.
Nguyện đem chánh pháp
Thuyết cho các ông
Cùng đến niết bàn.’
“Người ấy xếp chân
Theo thế hoa sen,
Và thú nhận rằng:
‘Trong thời quá khứ,
Tôi phạm ác nghiệp,
Nên nay bị nhốt
Vào ngục của vua.
Bây giờ tại đây,
Phát tâm bồ đề
Nguyện tan nghiệp cũ’

“Lúc ấy hai mươi bốn triệu con chim mỏ ngọc kim cương xướng lên âm thanh trong vắt. Lại có ba

mười hai ngàn tòa lầu hiện ra, mỗi tòa rộng hai mươi lăm do tuần, với hai mươi lăm triệu con chim mỏ vàng mào vàng, mặt vàng, cất tiếng người nói rằng,
'Đại Vương chặt cây, gậy quả ác. Hai mươi bốn cây trong số một trăm triệu cây, mọc sừng sững trước mặt Đại Vương. Vì việc làm bất thiện này mà Đại Vương sẽ gặp quả bất thiện. Đại Vương có biết người trồng cây ấy là ai chăng?'

"Vua rằng,

'Tôi thật không biết.
Xin nói tôi nghe
Người trồng cây ấy
Đích thật là ai?'

"Chim đáp,

'Người ấy sẽ là
Ngọn đèn thế giới,
Xuất hiện cõi trần,
Làm người dẫn dắt
Toàn thể chúng sinh
Ra khỏi ràng buộc
Sinh tử luân hồi.'

"Vua hỏi,

'VẬY còn người kia
Trồng cây không mọc,
Đã làm những gì
Trong thời quá khứ?
Xin chim giải thích
Tôi nghe được chăng?'

"Chim đáp,

'ĐỂ Bà Đạt Ma
Là tên người ấy.
Không chút căn lành,
Lấy gì cây mọc?'

"Ngay lúc ấy, ba mươi triệu quần thần nghe chánh pháp này đồng loạt chứng quả thập địa, được trí huệ trong suốt, còn nhà vua an trụ thập địa rồi thành tựu thiện pháp."

Bồ tát Dược Quân nghe đức Thế tôn kể xong, hỏi rằng, "Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì mà ba mươi triệu quần thần đạt được trí tuệ trong suốt, an trụ thập địa?"

Đức Thế tôn đáp, "Dược Quân, ông hãy nghe Như lai giải thích đây."

Bấy giờ đức Thế tôn mỉm miệng cười, từ miệng phóng ra tám mươi bốn ngàn tia sáng lớn, đủ cả trăm vạn sắc màu xen lẫn, xanh, vàng, đỏ, trắng, tím, pha lê, bạc, chiếu sáng rực rỡ thế giới vô lượng vô biên, rồi về lại cạnh đức Thế tôn, vòng quanh ba vòng theo chiều bên phải rồi tan biến vào đỉnh đầu của Phật.

Lúc ấy đại bồ tát Dược Quân từ chỗ ngồi đứng dậy, vắt một vạt áo lên vai, gối bên phải quì xuống chầm chầm, chắp tay cung kính hướng về đức Thế tôn mà nói, "Thưa Thế tôn, vì lý do gì Thế tôn mỉm

cười? Không phải vô cớ mà bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri lại mỉm cười.” Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, ông có thấy vô số người từ bốn phương đang về đây tụ họp không?” Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa không, con không thấy.” Đức Thế tôn nói, “Vậy ông nhìn lại cho kỹ, nhiều vô cùng tận.”

Bấy giờ đại bồ tát Dược Quân quan sát kỹ lưỡng, thấy phương Đông có một gốc đại thụ tỏa rộng đến bảy ngàn do tuần. Trên đó có hai mươi lăm ngàn triệu thân người tụ tập, không nói năng, không thưa hỏi, không trò chuyện, không ăn, không đứng, không đi, chỉ ngồi chờ im lặng. Phương Nam có một gốc đại thụ tỏa rộng đến bảy ngàn do tuần. Trên đó có hai mươi lăm ngàn triệu thân người tụ tập, không nói năng, không thưa hỏi, không trò chuyện, không ăn, không đứng, không đi, chỉ ngồi chờ im lặng. Phương Tây có một gốc đại thụ tỏa rộng đến bảy ngàn do tuần. Trên đó có hai mươi lăm ngàn triệu thân người tụ tập, không nói năng, không thưa hỏi, không trò chuyện, không ăn, không đứng, không đi, chỉ ngồi chờ im lặng. Phương Bắc có một gốc đại thụ tỏa rộng đến bảy ngàn do tuần. Trên đó có hai mươi lăm ngàn triệu thân người tụ tập, không nói năng, không thưa hỏi, không trò chuyện, không ăn, không đứng, không đi, chỉ ngồi chờ im lặng. Không gian phía dưới có một gốc đại thụ tỏa rộng đến bảy ngàn do tuần. Trên đó có hai mươi lăm ngàn triệu thân người tụ tập, không nói năng, không thưa hỏi, không trò chuyện, không ăn, không đứng, không đi, chỉ ngồi chờ im lặng. Không gian phía trên có một gốc đại thụ tỏa rộng đến bảy ngàn do tuần. Trên đó có hai mươi lăm ngàn triệu thân người tụ tập, không nói năng, không thưa hỏi, không trò chuyện, không ăn, không đứng, không đi, chỉ ngồi chờ im lặng.

Đại Bồ Tát Dược Quân mới thưa đức Thế tôn, “Thưa Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri, xin cho con hỏi một điều.”

Đức Thế tôn đáp, “Ông có điều gì thắc mắc cứ hỏi, Như lai sẽ vì ông mà trả lời tất cả.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, vì sao vô số thân người như vậy từ bốn phương kéo đến và ngồi lại đây? Vì sao ở giữa không gian phía trên và phía dưới lại có năm mươi ngàn triệu người kéo đến, và ngồi lại? Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì mà có việc như vậy?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông hãy tự mình đến thăm các đấng Như lai trong mười phương thế giới, hỏi xem những thân người này đến từ cõi nào.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, con dùng thần lực nào để đi? Thần lực của Như lai, hay thần lực của chính mình?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông hãy đi bằng thần lực của chính mình.”

Đại Bồ Tát Dược Quân nghe xong, theo hướng bên phải của đức Thế tôn đi quanh ba vòng, rồi thân hình biến mất ngay nơi ấy. Sau khi đi qua hơn chín mươi sáu triệu thế giới, đại bồ tát Dược Quân đến thế giới tên gọi Nguyệt Đăng . Vị Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri của cõi ấy tên là Nguyệt Thượng Cảnh Giới . Như lai Nguyệt Thượng Cảnh Giới đang thuyết pháp cho tám mươi ngàn triệu đại bồ tát.

Khi ấy đại bồ tát Dược Quân tới cõi Nguyệt Đăng, đến bên Phật, mang đỉnh đầu lay ngang chân đức Thế tôn Nguyệt Thượng Cảnh Giới, bậc Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri, rồi đứng dậy chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, nói rằng, “Thưa Thế tôn con từ cõi Phật của đức Thế tôn Thích ca mâu ni Như lai, tại cõi Ta bà, đã vượt chín mươi sáu ngàn triệu thế giới để đến đây. Không nơi nào con thấy được nhiều thân người như con đã thấy ở cõi ấy. Thưa đức Thế tôn, vì nguyên do gì trong Pháp hội của đức Thế tôn Thích ca mâu ni Như lai tại cõi Ta bà lại có nhiều thân người từ mười phương về tụ họp đông đảo như vậy? Con chưa từng thấy số lượng thân người nhiều như số lượng thân người đang trú ở cõi Ta bà.”

Đức Thế tôn Nguyệt Thượng Cảnh Giới đáp, “Dược Quân, ngay chính nơi ấy, họ thường lang thang và

ở lại.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, vì sao lại như vậy?” Đức Thế tôn đáp, “Họ từ cây gỗ vô tri sinh ra.” Đại Bồ Tát Dược Quân nói, “Con chưa từng nghe nói có chúng sinh nào lại từ cây gỗ vô tri sinh ra.” Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông chưa từng nghe nói thật sao?” Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con chưa từng nghe qua, chưa từng được thấy.” Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông muốn thấy không? Như lai sẽ chỉ cho ông thấy.” Dược Quân thưa, “Thưa Thế tôn, con rất muốn. Thưa Thiện thế, con rất muốn.”

Bấy giờ Đức Thế tôn Nguyệt Thượng Cảnh Giới Như lai duỗi cánh tay. Từ cánh tay Phật sinh ra một trăm ngàn triệu thân người. Mỗi thân người duỗi ra một trăm cánh tay, rải các loại hương hoa hương xoa cúng dường Như lai. Khi ấy đức Thế tôn Nguyệt Thượng Cảnh Giới Như lai hỏi đại bồ tát Dược Quân, “Ông bây giờ thấy được chưa, Dược Quân? có thấy thân người đang rải hương hoa hương xoa cúng dường Như lai?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con có thấy, thưa Thiện thế, con có thấy.”

Đức Thế tôn dạy, “Thế đó, thân người vô tri hiện ra. Thế đó, con người vô tri ra đời.”

Một trăm triệu thân người, mỗi thân duỗi ra một trăm cánh tay, và đều rơi đọa. Đại Bồ Tát Dược Quân nói, “Thưa Thế tôn, vì sao lại như vậy? Thưa Thiện thế, vì sao trăm cánh tay mà trong khoảnh khắc có thể rơi đọa như vậy? Thưa Thế tôn, cúng dường với hàng trăm cánh tay mà vẫn chưa giải thoát, vậy người chỉ có hai tay giải thoát được còn hiểm đến mức nào!”

Đức Thế tôn đáp, “Ông nói đúng lắm, Dược Quân. Tương tự như vậy, thân người vô tri sinh, vô tri diệt. Dược Quân, ông nên biết xác thân này là vật vô tri, như mộng như huyễn.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, thân người ấy có phải cũng có kẻ ít tuổi, có kẻ nhiều tuổi?” Đức Thế tôn đáp, “Đúng vậy, Dược Quân, có kẻ ít tuổi, có kẻ nhiều tuổi.” Đại Bồ Tát Dược Quân lại hỏi, “Thưa Thế tôn, vậy ai là kẻ ít tuổi? ai là kẻ nhiều tuổi?” Đức Thế tôn đáp, “Những kẻ ông vừa thấy rơi đọa đó, là kẻ nhiều tuổi, còn những người do cây sinh ra là kẻ ít tuổi.” Đại Bồ Tát Dược Quân nói, “Xin Thế tôn cho con được gặp những người ít tuổi.”

Bấy giờ Đức Thế tôn Nguyệt Thượng Cảnh Giới đưa bàn tay phải ra; từ mười phương, một trăm ngàn triệu thân người tụ họp lại. Từ không gian phía trên và phía dưới, năm mươi triệu thân người tụ họp lại. Tất cả đều không quì đánh lễ đức Thế tôn cũng không thưa hỏi, chỉ đứng im lặng.

Khi ấy đại bồ tát Dược Quân nói, “Thưa Thế tôn, vì sao những người này không nói năng mà chỉ đứng im lặng?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông không biết sao? Cõi này vô tri không nói, cũng không hiểu chánh pháp. Vì sao? Dược Quân, có những người ít tuổi trong Pháp hội này không biết sinh, không hiểu diệt. Dù có thấy khổ não lớn lao của già, bệnh, sầu muộn, khóc than, yêu phải xa, ghét phải gần, chết và chết không đúng kỳ, họ vẫn không xúc động, không chán ngán. Vậy họ lấy gì để hiểu? Dược Quân, họ là những người cần được giáo hóa luôn luôn.”

Nghe xong đại bồ tát Dược Quân nói, “Thưa Thế tôn, vậy những kẻ ít tuổi không biết chánh pháp ấy, họ đến từ đâu? đi về đâu? sẽ tái sinh về cõi nào?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông hãy nghe đây. Thân người họ có không phải là sản phẩm của thợ vàng, thợ hàn, thợ mộc, cũng không phải do thợ thủ công nắn đất mà thành. Thân ấy cũng không vì sợ vua mà hiện ra. Thân ấy do nghiệp mà thành, từ phối hợp nam nữ sinh ra. Kiếp này sang kiếp khác họ được dạy nhiều tiểu xảo, gặp lắm nỗi đau bèn nhón triển miên, toàn là kết quả của ác nghiệp đã

làm trong quá khứ. Dược Quân, ở cõi này, những kẻ ít tuổi chưa tỉnh thức sẽ phải chịu nhiều khổ đau như vậy. Vì lý do ấy họ không nói năng trò chuyện. Họ không nói lời nào cả. Dược Quân, những người ít tuổi này không biết điều lành, không biết sinh, không biết diệt, nên sẽ không đạt được thân người. Dược Quân, những người như vậy được gọi là “người ít tuổi.”

Đại Bồ Tát Dược Quân lại hỏi, “Thưa Thế tôn, vậy người ít tuổi sinh ra như thế nào? chết đi ra sao?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, giống như người cầm củi đưa vào trong lửa, củi sẽ bắt lửa cháy sáng. Thân thể con người cũng tương tự như vậy, đầu tiên sinh vào thân người. Sau khi sinh, thì có cảm xúc.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Ở đây ai là người có sự sinh toàn hảo? Ai là người đã đạt Đại niết bàn?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, đúng như ông hỏi, Phật đà có sự sinh toàn hảo, Như lai đã đạt Đại Niết bàn. Ví như có người bị vua nhốt vào hầm tối. Vào hầm rồi nhìn đâu cũng chỉ thấy bóng tối thăm thẳm. Lại có người khi xưa đã từng chịu nhiều khổ não, nay thấy người này bị đưa vào chỗ tối, nghĩ rằng, ‘Người này chưa từng trải qua cảnh tối tăm như vậy, chắc chắn không thể thích nghi, e chết mất thôi.’ Nghĩ vậy mới đốt một ngọn lửa nhỏ phía sau nhà để khích lệ an ủi người đang bị nhốt. Không ngờ ngọn lửa tình cờ bốc lớn, lan rộng, cả tòa nhà bốc cháy, thiêu chết người. Nhà vua nghe tin có người chết, trong lòng xốn xang nghĩ rằng, ‘Từ nay ta sẽ thôi không nhốt người vào hầm tối.’ Rồi nói với người trong vương quốc, ‘Các người đừng sợ hãi, rồi các người sẽ được bình an. Từ nay về sau sẽ không còn ai đánh đập nhốt các người vào hầm tối. Ta sẽ không hại mạng sống của các người. Không cần phải sợ hãi nữa.’

“Dược Quân, tương tự như vậy, Như lai là người đốt tan mọi phiền não, chữa lành mọi bệnh khổ. Như người kia nhà cháy thân cũng cháy, vì bình an phúc lạc của chúng sinh mà giải thoát tất cả ra khỏi vòng tù tội, Như lai cũng vậy, xả bỏ mọi ô nhiễm tham sân si, xuất hiện trong cõi thế như ngọn đèn soi sáng chúng sinh, giải thoát tất cả ra khỏi địa ngục, ra khỏi thân súc sinh, quỷ đói [ngạ quỷ], a tu la. Chúng sinh ít tuổi hay nhiều tuổi, Như lai đều giải thoát cả.”

Khi ấy trên không rải xuống âm thanh hát lời kệ,

“Ruộng phước tuyệt hảo
Ruộng phước tối thắng
Đã khéo bày mở,
Hạt giống gieo vào
Không bị mất đi.

Ruộng phước Phật đà,
Cõi Phật thanh tịnh,
Khai mở chánh pháp
Của đấng Đại Hùng.

Đạo sư vận dụng
Kho tàng trí tuệ,
Độ dẫn chúng sinh
Vào cõi niết bàn.

Xuất hiện cõi thế,
An lạc cõi trần,
Thanh tịnh cõi Phật,
Những người nhiều tuổi
Cùng người ít tuổi

Trong toàn ba cõi
Đều được cứu thoát
Ra khỏi luân hồi.

Phật đóng tất cả
Cửa vào địa ngục,
Cửa vào súc sinh,
Cửa vào ngạ quỷ,
Nhờ đó thế gian
Cùng cõi xuất thế
Đều được thanh tịnh.”

Lúc ấy đức Như lai Nguyệt Thượng Cảnh Giới mỉm miệng cười, nói rằng,

“Lành thay, thấy được bậc tối thắng.
Lành thay, thấy được đấng Phật đà.
Lành thay phước điển diệu pháp.
Lành thay Tăng già hòa hợp.
Lành thay Chánh Pháp Sanghata được tuyên thuyết, là nơi tận diệt của ác pháp. Ai nghe được pháp này sẽ thành tựu đường tu tối thượng.”

Khi ấy đại Bồ Tát Dược Quân chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, thưa rằng, “Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì mà đức Thế tôn mỉm miệng cười?” Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, Thiện nam tử, ông có thấy những người ít tuổi kia không?” Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con có thấy. Thưa Thiện thế, con có thấy.” Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, ngày hôm nay tất cả những người ấy sẽ thành tựu thập địa Bồ Tát.”

Khi ấy đại Bồ Tát Dược Quân bay lên không trung, cao tám mươi ngàn do tuần, lại có tám mươi ngàn triệu thiên tử mưa xuống những đóa hoa rực rỡ cúng dường đức Thế tôn. Thấy đại Bồ Tát Dược Quân, những người ít tuổi chấp tay đảnh lễ. Khi ấy đại Bồ Tát Dược Quân đứng trong không trung, vận dụng âm thanh lớn rót vào tam thiên đại thiên thế giới. Chúng sinh trong ba mươi hai địa ngục lớn đều nghe, chúng sinh ba mươi hai tầng trời đều nghe, tam thiên đại thiên thế giới chấn động sáu cách. Tám mươi bốn ngàn long vương tận đáy đại dương cũng nghe rung chuyển, ba mươi ngàn triệu la sát lũ lượt kéo về, hai mươi lăm ngàn triệu quỷ đói, dạ xoa, la sát từ vương quốc Adakavati kéo về trước mặt đức Thế tôn Nguyệt Thượng Cảnh Giới, tụ họp đông đảo. Khi ấy đức Thế tôn nói pháp cho những người ít tuổi, và một trăm triệu Bồ Tát từ các thế giới mười phương cùng dùng thần lực kéo đến dự hội.

Khi ấy đại Bồ Tát Dược Quân chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, nói rằng, “Thưa Thế tôn, rất nhiều đại Bồ Tát đều đến tụ họp đông đảo, thưa Như lai, các loài trời, thần, rồng, cũng đều đến tụ họp đông đảo. Lại có rất nhiều dạ xoa, la sát, quỷ đói, đến từ thế giới Adakavati, cùng về tụ họp đông đảo, mong được nghe Pháp.”

Khi ấy đức Thế tôn nói với Bồ Tát Dược Quân, ‘Thiện nam tử, ông hãy về lại đây.’

Đại Bồ Tát Dược Quân dùng thần lực trở xuống từ tầng không, chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn thưa rằng, “Tập hợp chánh pháp’, thưa Thế tôn, con được nghe nói về ‘tập hợp chánh pháp’. Vậy xin Thế tôn cho con hỏi ‘tập hợp chánh pháp’ nghĩa là gì?”

Đức Thế tôn đáp, “Thiện nam tử, khi nào có người tu phạm hạnh thì gọi là ‘tập hợp chánh pháp.’ Vì gắng tu phạm hạnh, nên tránh điều bất thiện. Ông có thấy, Thiện nam tử, những người ít tuổi kia, việc gì không thích hợp với phạm hạnh, họ đều không làm. Họ sẽ nắm được năng lực Tổng Trì, sẽ thu nhiếp được vạn pháp.”

Đại Bồ Tát Dược Quân lại hỏi, “Thưa Thế tôn, nhờ đâu mà đông đảo chúng sinh về tụ hội nơi đây để nghe nói về ‘tập hợp chánh pháp?’”

Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, có rất nhiều chúng sinh không biết rằng sinh chính là khổ, lão chính là khổ, bệnh chính là khổ, rằng sầu đau là khổ, khóc than là khổ, thương mà phải xa là khổ, ghét mà phải gần là khổ, rồi sau biết bao nhiêu khổ đau như vậy, cái chết đến cướp đi thân thể và tánh mạng. Dược Quân, tất cả những điều ấy đều gọi là ‘khổ’, nhưng có rất nhiều chúng sinh đối với ý nghĩa khổ đau này lại không nghe, không biết.”

Người ít tuổi trong Pháp hội nghe đức Phật dạy, chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, hỏi rằng, “Thưa Thế tôn, phải chăng chúng con cũng sẽ chết?”

Đức Thế tôn nói, “Đúng vậy, Thiện nam tử, tất cả chúng sinh đều sẽ chết.”

Họ lại hỏi, “Thưa Thế tôn, cái chết đến như thế nào?”

Đức Thế tôn đáp, “Thiện nam tử, ngay lúc chết, đến sát na cuối cùng của tâm thức, có ba luồng khí mang tên gọi ‘khiến thức tận diệt’, ‘khiến thức xao động’ và ‘khiến thức tán loạn’. Thiện nam tử, vào lúc mạng chung, ba loại khí này sẽ khiến thân thức cuối cùng xáo trộn, chao động và tán loạn.”

Họ lại hỏi, “Thưa Thế tôn, vào lúc mệnh chung, có ba loại khí khiến thân thể hư hoại, ba loại khí ấy là gì?” Đức Thế tôn nói, “khiến cho thân thể hư hoại có ba thứ, gọi là ‘vũ khí’, ‘hấp dẫn’ và ‘thương tổn.” Họ lại hỏi, ‘Thưa Thế tôn, cái gọi là ‘thân thể’, thật ra là gì?’ Đức Thế tôn nói, “Thân còn được gọi là ‘bốc sáng’, là ‘lửa cháy’, là ‘đờm dãi’, là ‘phun ợ’, là ‘viếng nghĩa trang’, là ‘ngu muội’, là ‘gánh nặng’, là ‘khổ vì sinh’, là ‘động vì sinh’, là ‘khổ não vì sinh lực’, là ‘mang lại cái chết và lia người thân thương’. Những sự như vậy đều là tên gọi của ‘thân’. Họ lại hỏi, “Thế nào là sống ? thế nào là chết?” Đức Thế tôn đáp, “Này những người sống lâu, các ông nên biết, ‘thức’ chết, còn ‘nghiệp’ trường tồn. Cái gọi là ‘thân’, gắn liền với hàng triệu gân mạch, tám mươi bốn ngàn lỗ chân lông, mười hai ngàn chi và hơn ba trăm sáu mươi đốt xương. Lại có tám mươi bốn ngàn loại ký sinh trùng sống bên trong thân thể. Tất cả đều sẽ chết; đều đoạn diệt. Khi con người chết đi thì các loài trùng đều không còn hy vọng. Vì chúng kích động quay lại nhai nuốt lẫn nhau, nên khí trong thân thể bị xáo trộn. Vì vậy mà chúng phải chịu khổ não lớn lao, hoặc khổ vì con trai, hoặc khổ vì con gái, hoặc khổ vì chồng, vì vợ, tất cả các sinh vật này đều bị mũi tên phiền muộn đâm thủng, nhai nuốt lẫn nhau cho đến khi chết hết, chỉ còn lại hai con. Lại tranh đấu với nhau cho đến bảy ngày. Sau bảy ngày, một con chết, một con thoát.

Này người sống lâu, nếu các ông tự hỏi cái gì gọi là ‘pháp’? Các ông nghĩ sao? Cũng giống như các loài trùng kia đấu tranh nhai nuốt lẫn nhau cho đến chết, chúng sinh phàm phu mê muội cũng vậy, luôn tranh chấp, chém giết nhau, chẳng biết sợ sinh, sợ già, sợ bệnh, sợ chết. Cũng như hai con trùng kia đánh giết lẫn nhau, chúng sinh phàm phu mê muội cũng vậy, đánh giết lẫn nhau. Đến khi mạng chung, có thiện tri thức đến hỏi, ‘Này đạo hữu, ông đặt lòng tin của mình ở đâu? Có biết sinh là khổ nạn? Có biết lão là khổ nạn? Có biết bệnh là khổ nạn? Có biết tử là khổ nạn?’

Người phàm phu đáp, ‘Tôi đã thấy và biết sinh lão bệnh tử là khổ.’ Thiện tri thức lại hỏi, ‘Vậy tại sao không từng cấy trồng gốc rễ điều lành? Sao không từng cấy trồng thiện căn, tập hợp chánh pháp, để đến với hạnh phúc của cả hai thế giới? Đạo hữu, cho chúng tôi hỏi thêm lần nữa, sao không tích tụ công đức để vượt thoát sinh tử? Sao không tìm hiểu đâu là nơi mình cần hướng tâm về? Sao không nghe tiếng trống đại pháp dóng lên trên toàn cõi thế? Sao không thấy việc cấy trồng hạt lành nơi ruộng phước Như lai, dâng các món hương thơm, vòng hoa, vòng đèn? Sao không thấy việc cúng dường ẩm thực cho Như lai, cho bốn chúng thanh tịnh, tử kheo, tử kheo ni, ưu bà tể, ưu bà di đang dốc lòng tu học Phật pháp?’

Cứ như vậy họ nói lời lợi ích cho người sắp chết. ‘Này vua, sao không làm được việc thiện nhỏ nhoi

nào? Nay người, sinh vào cõi Diêm phù này, sao chỉ làm toàn việc bất thiện?’

“Lúc ấy, vị Đại Pháp Vương nói lời kệ, khích lệ người sắp chết,

‘Gặp Như lai xuất thế,
Nghe trống pháp quảng đại,
Nhận kho tàng diệu pháp,
Mở niết bàn an lạc,
Gặp được thiện duyên này,
Sao vẫn chưa tinh tấn?’

“Người ấy đáp rằng:

‘Tâm tôi vốn mê muội,
Lại không gặp bạn hiền,
Nên chứa mầm ô nhiễm.
Tâm vướng đầy tham ái,
Tạo lắm nghiệp chẳng lành:
Giết hại nhiều chúng sinh;
Phá chúng Tăng hòa hợp;
Dùng tâm lý chấp ngã,
Đập phá tháp cùng chùa;
Thường nói lời phỉ báng
Làm phiền lòng mẹ cha.
Nay những nghiệp đã tạo,
Tôi thấy rõ tất cả.
Tôi thấy tôi sinh vào
Cõi địa ngục Hào khiêu,
Vào địa ngục Chúng hợp,
Chịu đau đớn không cùng.
Rồi vào ngục Đại nhiệt,
Lại chìm cõi Vô gián,
Gào thét cõi Đại liên,
Sợ hãi cõi Hắc thẳng,
Hàng trăm lần chưa hết.
Chúng sinh cõi địa ngục
Bị lôi xuống không ngừng,
Nên cứ hoài sợ hãi.
Rơi trăm ngàn do tuần,
Sâu thăm trong nỗi sợ,
Như tuột vào lòng phễu
Không tìm được lối ra.
Hàng ngàn đao gươm bén,
Trong cõi ngục đao binh .
Trăm ngàn lần vô số
Rừng gươm và núi đao
Cắt thân hình đứt đoạn,
Vì nghiệp cảm mà thành.
Lại có cơn bão lớn
Xốc tung thân thể lên,
Xốn xang không kể xiết.
Chúng sinh nào cũng thấy

Thân tôi đầy đớn đau.
Cướp tài sản người khác
Giữ hết làm của mình,
Lại chẳng từng cho ai.
Giữ con trai con gái,
Giữ cha mẹ anh em,
Giữ thân nhân bằng hữu,
Giữ gia đình, nô tỳ,
Giữ ngựa bò, gia súc.
Tôi lạc lối lầm đường,
Sa đọa cảnh giàu sang.
Mang bạc vàng châu báu,
Gấm vóc cùng ngọc ngà,
Xây lầu thành nguy nga,
Người ra vào tấp nập.
Nhạc du dương không dứt,
Tham đắm cùng âm thanh.
Thân mình tắm nước thơm,
Chẳng từng nghe thỏa mãn.
Ôi thân thể tham lam,
Vì thân mà lầm lạc,
Chẳng còn nơi nương tựa,
Bây giờ và tương lai,
Khi bão lớn nổi lên,
Thân xốc tung từng mảnh.
Lưỡi quen nếm vị ngọt,
Trên đầu quen kết hoa,
Mắt mê mờ sắc đẹp,
Không thể nương dựa vào.
Mắt này đã nhiều lần,
Là nhân tạo nghiệp dữ.
Cũng như các nghiệp dữ
Vì tai mà sinh ra.
Cánh tay mang vòng quý,
Nhẫn đeo đầy ngón tay,
Cổ lấp lánh trai ngọc,
Trang sức nặng hai chân,
Vòng vàng quanh mắt cá
Toàn thân phủ ngọc ngà.
Đầy chuỗi vàng vòng bạc
Hưởng vô tận giàu sang.
Tâm khoái lạc đam mê,
Quen cảm giác êm dịu,
Tham đắm cùng lụa là,
Thảm đẹp với chăn êm.
Nuông thân trong xa xỉ
Tắm thân bằng nước quý,
Xông ướp đủ loại hương,
Trầm hương cùng chiên đàn,
Không gian mùi tỏa ngát.
Xạ hương, hương xoa quý,

Xoa tắm cả thân hình.
Y phục toàn lụa mịn,
Trắng thanh khiết tinh nguyên.
Bước xuống từ lưng voi,
Lại bước lên lưng ngựa,
Tôi thấy tôi tôn quý
Như một vị đại vương,
Những con người tầm thường
Gặp tôi là trốn chạy
Quanh tôi đầy mỹ nữ,
Múa hát thật du dương.
Súc vật kia vô hại,
Tôi săn giết không chừa.
Làm đủ điều bất thiện,
Không biết chuyện đời sau.
Nhai nuốt thịt chúng sinh,
Nghiệp gây nên như vậy,
Tự tạo lắm khổ đau,
Không biết chết là gì.
Quá nuông chiu bản thân.
Bây giờ chết đã đến,
Chẳng còn ai che chở.
'Này người thân của tôi,
Sao nhìn tôi như thế?
Vì sao xé áo y,
Khóc than thật ảo não,
Bức tóc rối đấm ngực,
Rãi bụi dơ lên đầu?
Tôi sống đời vô ích,
Cảnh sống gia đình này
Lẽ ra phải từ bỏ.
Sao các người còn vẫn
Gắng mà buộc thêm vào?
Thân này rối cảm thú,
Loài sói, chó, quạ chim,
Sẽ tha hồ rủa rới.
Nuông chiu thân thể này,
Thật đã quá uổng công.
Rắn diệt tận đeo đuổi,
Nên vẫn tái sinh hoài.
Muốn thoát nỗi sợ này,
Phải tìm cho đúng thuốc.
Thầy thế gian cho thuốc,
Chẳng thể chữa nọc tham.
Đứng trước thêm sinh tử,
Chỉ chánh pháp là cần.
Đừng đưa tôi rượu thịt,
Đừng nuông chiu thân tôi,
Thân này rồi hoại diệt,
Tổn công thêm làm gì?
Tích lũy thêm ác nghiệp,

Có giúp được gì đâu!
Quá nuông chiều bản thân,
Mà thân rồi sẽ diệt.
Này con trai con gái,
Sao đưa mắt nhìn cha?
Con mong cha hết bệnh
Phỏng được lợi ích gì?
Đừng khóc than vô ích
Hãy nghe kỹ lời cha,
Đừng gây thêm nhiều hại.
Cha vì lo cho con,
Đã cướp nhiều tiền của.
Nay trước thêm sinh tử,
Tuyệt vọng ôi vô bờ.
Cõi sinh là cõi sợ,
Cõi tử là cõi đau,
Cha cảm được pháp “xúc”
Cùng pháp “tưởng”, “thọ”, “hành”
Do ái thủ làm nhân,
Kẻ phàm phu trôi lạc,
Hái toàn quả phiền não,
Sinh vào nhà bất thiện,
Vướng kẹt trong khổ đau.
Tưởng công đức không đáng,
Gây hại lớn cho người.
Xoay lưng với chánh pháp.
Giới hạnh và bố thí,
Cha đều không làm được.
Lại không hiểu rằng sinh,
Chính vì do nghiệp ái,
Nọc độc của rắn Tham
Vướng phải mà không biết.
Vì si mà trôi lạc
Vào nơi không nẻo thoát.
Nghĩa giải thoát không hiểu,
Làm lắm việc chẳng lành.
Chạy theo lòng tham ái,
Tâm tán loạn mê mờ,
Mang đầy nổi ràng buộc,
Lửa phiền não chói chang,
Thân lang thang vô định,
Chẳng lúc nào bình an,
Cũng chẳng biết tìm đâu,
Cho ra chốn an lạc.
Chỉ có nơi cửa Phật
Là tìm được hạnh phúc.

Chánh pháp luân chính là
Liều thuốc công hiệu nhất.
Giới hạnh cùng giới pháp,
Là tiếng lời Như lai.”

Khi ấy đức Thế tôn nói với đại bồ tát Dược Quân, “Dược Quân, tương tự như vậy, có lắm chúng sinh đến khi chết không có được chút nhân lành để chuyển thành quả lành, lại không có chốn nương dựa.”

Bấy giờ đức Thế tôn lại đọc bài kệ này,
“Làm những việc chẳng lành,
Đọa sinh cõi địa ngục.
Lửa đỏ là áo mặc,
Sắt nung là nước uống,
Toàn thân than hồng phủ,
Biết bao nỗi hải hùng,
Thân thể cháy thành than,
Không phút giây an lạc,
Không nghe được chánh pháp.
Người phạm phu mê muội,
Làm việc trái chánh pháp,
Thân tâm do nghiệp cảm,
Chẳng được chút gì vui.
Người thâm tín chánh pháp,
Đủ giới hạnh, trí tuệ,
Thân gần thiện tri thức,
Sẽ thành đấng Như lai.
Như lai vào cõi thế
Để độ cho những ai
Vận dụng hạnh tinh tấn
Biết nghiêm chỉnh tu hành.
Như lai vào cõi thế
Với tâm đại từ bi
Thuyết giảng về chánh pháp
Khuyên góp gom thiện nghiệp.

“Dược Quân, ông là người
Giới hạnh thật uy nghiêm,
Ông nghe điều này rồi
Được thành tựu viên mãn,
Giải thoát khỏi sinh tử,
Thấy được chư Như lai
Vốn là bậc Cứu Độ
Với tiếng lời tuyệt hảo.

“Như lai chính là cha,
Là mẹ của thế giới,
Và là Tâm Bồ Đề.
Người tuyên thuyết pháp này,
Là bậc thiện tri thức,
Rất khó mà gặp được.
Người tiếp thọ pháp này,
Sẽ thành đấng Phật đà,
Sẽ thành bậc Như lai.
Ai người biết tôn kính
Những người con Như lai
Đều sẽ được giải thoát.

Khi sống trong cõi thế,
Đều sẽ được chở che.”

Khi ấy, đại Bồ Tát Dược Quân nói với đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, vì sao núi này lại chấn động?”
Đức Thế tôn nói với đại Bồ Tát Dược Quân, “Dược Quân, ông hãy nhìn cho thật kỹ.”

Đại Bồ Tát Dược Quân nhìn quanh, thấy mặt đất bốn phía nở ra, từ trong đất trồi lên hai mươi triệu chúng sinh, cùng với hai mươi triệu chúng sinh từ không gian phía dưới, và hai mươi triệu chúng sinh từ không gian phía trên. Những người ít tuổi đang ở trong pháp hội thấy việc như vậy, cất tiếng hỏi đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, những người vừa được sinh ra đây là ai?” Đức Thế tôn đáp, “Các ông có thấy đoàn người đông đảo ấy không?” Họ đáp, “Thưa Thế tôn, có thấy.” Đức Thế tôn nói, “Họ là những người vì niềm an lạc hạnh phúc của các ông mà sinh ra.” Những người ít tuổi lại hỏi, “Vậy họ có sẽ chết?” Đức Thế tôn nói, “Đúng là như vậy. Họ cũng sẽ chết.”

Khi ấy những người ít tuổi đang có mặt trong đại hội chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, nói rằng, “Thưa Thế tôn, chúng con không còn muốn chịu khổ sinh tử.”

Đức Thế tôn hỏi. “Các ông muốn đạt năng lực tinh tấn chăng?”

Họ nói, “Chúng con nguyện trực tiếp thấy Như lai, nguyện cầu pháp gì được nghe pháp ấy, nguyện gặp Tăng đoàn thanh tịnh, nguyện gặp chúng Bồ Tát quảng đại thần thông, đó là những điều chúng con nguyện mong, chúng con không còn ham chuyện sinh tử. “

Bấy giờ, đại Bồ Tát Dược Quân cùng với năm trăm vị Bồ Tát, từ chỗ ngồi đứng dậy, dùng thần lực bay lên tầng không, ngồi kiết già, nhập chánh định. Từ sắc thân các ngài hóa hiện thành sư tử, cọp, rắn, voi, thị hiện nhiều thần biến. Các ngài lại ngồi kiết già trên đỉnh núi, và thăng cao hai mươi do tuần, hóa hiện thân mình thành mười ngàn triệu mặt trời, mặt trăng, tỏa ánh sáng lớn xuống toàn thể pháp hội.

Khi ấy những người ít tuổi nói với đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì mà thế giới này lại có luồng ánh sáng lớn cùng với biết bao nhiêu thần biến như vậy?” Đức Thế tôn đáp, “Thiện nam tử, các ông có thấy mặt trời và mặt trăng kia không?” Họ đáp, “Thưa Thế tôn, chúng con có thấy. Thưa Thiện thế, chúng con có thấy.” Đức Thế tôn nói, “luồng ánh sáng lớn và những thần biến ấy là do các đấng Bồ Tát dùng thân thể của chính mình hóa hiện cho các ông thấy. Rồi chư Bồ Tát sẽ vì hạnh phúc lợi ích của rất nhiều chúng sinh mà từ bi giảng chánh pháp, sẽ vì lợi ích của chúng hội đông đảo, của người và trời. Ở đây, sau khi thể hiện cho các ông thấy thân vật lý và năng lực của tinh tấn, chư Bồ Tát sẽ còn nhiều thần biến khác.”

Họ nghe xong, thưa rằng. “Xin Thế tôn cho pháp, để cho luồng ánh sáng lớn này được hiện.”

Đức Thế tôn nghe xong nói với đại Bồ Tát Dược Quân rằng, “Dược Quân, ông có thấy tam thiên đại thiên thế giới chấn động sáu cách?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con có thấy. Thưa Thiện thế, con có thấy.”

Bồ Tát Dược Quân còn đang băn khoăn không rõ nên hỏi về việc này hay chăng, thì đức Thế tôn nói, “Dược Quân, ông có thắc mắc gì cứ hỏi. Như lai sẽ vì ông mà trả lời tất cả. Dược Quân, Như lai sẽ giải thích tất cả mọi việc trong ba thời quá khứ, hiện tại, và vị lai.”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Vậy xin Thế tôn lên tiếng xoá tan nghi hoặc. Thưa Thế tôn, con thấy quanh Như lai có tám mươi bốn ngàn thiên tử, tám mươi bốn ngàn triệu Bồ Tát, mười hai ngàn triệu long vương, mười tám ngàn triệu ác quỷ, hai mươi lăm ngàn triệu quỷ đói và quỷ ăn tinh khí.”

Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, họ đến tụ tập trước mặt Như lai và ngồi lại là để nghe pháp, không vì lý do gì khác. Dược Quân, ngay hôm nay họ sẽ chiến thắng luân hồi. Nhờ một niệm vì chúng sinh mà hôm nay họ sẽ an trú Thập địa. An trú thập địa rồi, sẽ vào cảnh giới niết bàn.

Muốn thoát già, chết,

Nên làm việc lành,

Tạo quả an lạc,

Cởi nút phiền não,

Nhờ đó bước vào

Dòng giống của Phật.

Đại Bồ Tát Dược Quân nói, “Thưa Thế tôn, tùy nghiệp quả mà phát sinh đủ loại cảnh giới cho chúng sinh. Vì sao chúng sinh vẫn còn ở lại cạnh đức Thế tôn nhiều đến như vậy?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông hãy nghe đây.

“Người phàm phu mê muội,
Không biết đâu là nơi
Mình sẽ được giải thoát.
Hôm nay người ít tuổi
Sẽ nắm được Tổng Trì,
Thành tựu được thập địa,
Làm được việc Phật làm,
Chuyển bánh xe chánh pháp,
Rãi xuống mưa chánh pháp.
Vì vậy mọi chúng sinh
Ở trong pháp hội này,
Đều hoan hỉ nghe pháp.
Trời, rồng, và quỷ đói,
Cùng giống a tu la,
An trú thập địa rồi
Sẽ vận dụng pháp âm
Nói chánh pháp vi diệu.
Sẽ giống trống đại pháp,
Sẽ thổi loa đại pháp.
Còn những người ít tuổi
Nắm được lực tinh tấn,
Thành tựu được các pháp,
Đồng bậc với Như lai.”

Khi ấy năm ngàn người ít tuổi từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, thưa rằng,

“Làm sao có thể
Không muốn kết thúc
Sinh tử cho được.
Kính thưa Thế tôn,
Thân là gánh nặng,
Toàn sự sợ hãi,

Thật khó kềm chế.
Đường đi không thấy,
Và cũng không có
Đường đi nào cả,
Vì mắt mù lòa,
Chúng con không gặp
Được nơi nương dựa.
Hôm nay đồng tâm
Thỉnh cầu một việc:
Nguyện đấng đạo sư
Cho chúng con được
Lắng nghe chánh pháp.
Chúng con sinh ra
Không nhiều trí tuệ
Không ham khoái lạc
Xin Phật nói pháp
Giải thoát chúng con
Ra khỏi khổ đau
Bủa vây dày kín.
Nguyện sinh ở đâu,
Cũng đều thấy Phật.”

Bấy giờ đại bồ tát Dược Quân đến chỗ những người ít tuổi đang đứng, nói rằng,

“Các ông hãy ăn
Đồ ăn ngon miệng.
Bao giờ thấy tâm
Không còn khiếp sợ,
Bấy giờ các ông
Chuẩn bị nghe pháp.”

Họ hỏi,

“Thưa, ngài là ai?
Chúng tôi không biết
Hồng danh của ngài.

“Chúng tôi thấy ngài
Sắc thân tuyệt hảo,
Tướng mạo uy nghi
Chứa đầy định lực
Như người thoát khỏi
Thế giới kinh hoàng
Của loài quỷ đói,
Địa ngục, súc sinh,
Mọi điều bất thiện
Đều tuyệt không còn.

“Chúng tôi thấy ngài
Tay cầm bình bát
Bằng bảy ngọc quý,
Thân mang chuỗi vàng

Trang nghiêm tỏa sáng.

“Những lời thanh tịnh
Ngài vừa nói ra,
Chúng tôi không biết
Trả lời thế nào.

“Thức ăn hảo hạng,
Cùng các thức uống,
Đối với chúng tôi
Thật không cần thiết.
Thức ăn thành phần,
Cũng như nước uống
Trở thành nước tiểu;
Máu đến từ nước,
Thịt đến từ máu,
Thức ăn thức uống,
Chúng tôi không cần.
Lụa, len, vải vóc,
Chúng tôi không cần.
Vòng vàng chuỗi ngọc,
Nhẫn đeo trên tay,
Chúng tôi không cần,
Toàn là vô thường,
Phải chịu sinh diệt.
Chúng tôi là những
Con người bất hạnh,
Không muốn để mình
Lún sâu sinh tử,
Nếu muốn đến với
Niềm vui chư thiên,
Đến với chánh pháp,
Điều cần nhất là
Bậc thiện tri thức.
Ngay cả những bậc
Vua chuyển pháp luân
Cũng chẳng cần gặp.
Vua chuyển pháp luân
Khi lìa đục giới
Cũng vẫn phải chết,
Con trai con gái
Đều không thể theo,
Bảy loại ngọc quý
Đều phải để lại.
Trăm vạn quần thần
Đều không thể theo,
Không thể đi trước,
Cũng không cách gì
Đuổi theo sau đó.
Vua chuyển pháp luân
Chỉ được một đời,

Khi nghiệp báo cạn
Lại phải đọa rơi
Chịu cảnh vô thường.
Vì trong quá khứ,
Phạm nhiều ác nghiệp
Nên ngục Hào khiếu
Cũng sẽ rơi vào.
Dù trong cõi thế
Vua chuyển pháp luân
Nhờ có trong tay
Bảy loại ngọc quý
Nên nắm giữ hết
Bốn đại bộ châu.
Nhưng khi đọa vào
Địa ngục Hào khiếu,
Quyền năng vĩ đại
Biến cả đi đâu?
Không còn đất đứng,
Người đã chết rồi,
Không thể hóa hiện
Thần thông quyền biến.
"Thưa ngài, xin hãy
Nghe lời chúng tôi.
Hãy lên đến nơi
Như lai trú ở.
Như lai cũng như
Là bậc cha mẹ,
Chúng tôi tha thiết
Mong gặp Như lai.
Chúng tôi không có
Cha mẹ anh em,
Như lai là người
Độ cả thế giới.
Là cha mẹ của,
Toàn thể chúng sinh.
Là chính bản thân
Mặt trăng mặt trời,
Khai mở con đường
Đưa đến an lạc,
Cứu độ tất cả
Ra khỏi luân hồi,
Thoát cảnh sinh tử.
Biển dục lớn lao
Thật đáng kinh hãi;
Như lai là bè
Chở chúng sinh qua
Đến bờ bên kia,
Không còn trở lại.
Như lai nói pháp
Viên mãn trong sáng,
Chỉ con đường đến

Vô thượng bồ đề.

“Thức ăn không cần.
Đến cả vương quốc
Cũng đều không cần.
Vì không muốn rơi
Vào cảnh địa ngục,
Nên chẳng tìm cầu
An lạc chư Thiên.

“Thân người là quý.
Chính ngay thân ấy
Có thể xuất hiện
Một đấng Như lai.
” Đời sống ngắn ngủi.
Lắm kẻ quẩn quanh
Vận dụng tâm mình
Làm điều bất thiện.
Không biết nổi chết,
Đắm dục thế gian,
Lầm trong sinh tử,
Không từng sợ hãi,
Không chút trí tuệ,
Tâm trí loạn động,
Ngắn ngủi không bền,
Không biết diệu pháp,
Không làm việc thiện,
Không biết chánh định,
Đến khi mạng chung
Cũng không hối hận,
Trôi lăn trong cõi
Tái sinh vô tận
Chịu khổ triền miên.

“Vì trong quá khứ
Đã từng đánh đập,
Cướp bóc người khác
Cho nên tạo nghiệp
Bị trói bị giết,
Hy vọng lụi tàn,
Gánh nhiều hoang man,
Đón đau khổ não.
Đến giờ phút chết
Than vãn đủ điều,

‘Ai sẽ là người
Che chở cho tôi?
Tôi tặng tất cả
Vàng bạc châu báu,
Sẽ làm nô lệ,
Làm hết mọi điều.
Tôi không còn muốn

Khoái lạc thế gian.
Tiền bạc của cải,
Tôi cũng không cần.
Không muốn tấm thân
Chứa đầy ác nghiệp.'

"Thưa bậc tiền bối,
Tương tự như vậy,
Thức ăn chúng tôi
Cũng không thấy cần.
Vua chúa hưởng toàn
Cao lương hảo hạng,
Rồi vẫn phải chết.
Vua ăn thức ăn,
Mang chất cứng lỏng
Vào trong thân mình,
Vốn toàn rỗng không,
Không là gì cả.
Tham đắm mùi vị,
Làm việc bất thiện.
Vì sao phải tham
Vào thứ mùi vị
Toàn tướng vô thường
Rỗng không vô nghĩa?
Chúng tôi không ham.
Thức ăn thật là
Điều không cần thiết.
Ăn vào có giúp
Giải thoát được không?
Tương tự như vậy,
Đời sống nơi này
Cũng không cần thiết.
Điều chúng tôi cần
Chính là chánh pháp.
Chúng tôi cầu thoát
Ràng buộc thế gian.
Chúng tôi cầu thoát
Khỏi lòng tham ái,
Cởi thoát phiền não,
Cầu qui y Phật,
Là đại thánh hiền,
Là đại cứu độ,
Thấy suốt khổ não
Của cả chúng sinh.

"Xin bậc tiền bối
Hãy vì chúng tôi
Mà đến bên Phật,
Cúi đầu đánh lễ.

"Chúng tôi không biết

Hồng danh của ngài
Xin ngài cho biết
Tên ngài là chi?"

Bấy giờ Bồ tát Dược Quân đáp,

"Các ông cùng mọi người
Đều hỏi danh tánh tôi
Quanh Như lai có cả
Ngàn triệu người ít tuổi"

Họ đáp,

"Ngài là đệ tử Phật,
Hồng danh hẳn thâm thúy,
Chắc chắn rất uy nghi.
Tất cả mọi chúng sinh
Đều mong nghe danh tánh."

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp,

"Tên tôi là 'Dược Quân.'
Là thuốc của chúng sinh,
Tôi bây giờ sẽ nói
Cho các ông cùng nghe
Về loại thuốc quý nhất
Trong tất cả các thuốc.
Chúng sinh gặp bệnh khổ
Nhờ vào liều thuốc này
Chữa được mọi chúng bệnh.
Tham dục là trọng bệnh,
Hủy hoại toàn thế giới.
Vô minh là trọng bệnh,
Khiến cho người mê muội
Phải lỡ bước lầm đường,
Khiến chúng sinh đọa xuống
Cõi địa ngục, súc sinh.
Sân si là trọng bệnh,
Thuốc này đều chữa được."

Họ nói,

"Nghe được pháp lành này
Chúng tôi sẽ giải thoát
Khỏi khổ não, vô minh.
Khổ não thoát được rồi
Mọi tâm lý bất thiện
Đều từ bỏ được hết.
Nhờ được nghe chánh pháp
Việc bất thiện bỏ rồi,
Chừng đó mọi sợ hãi
Chúng tôi đều bỏ được."

Nguyện mau thấy Phật đà
Là thầy thuốc giỏi nhất
Sẽ chữa lành mọi bệnh
Xóa hết mọi khổ đau.
Thưa ngài, xin hãy mau
Đến bên cạnh Như lai,
Đảnh lễ và qui thuận,
Chuyển lời của chúng tôi
Thỉnh cầu bậc cứu độ,
Cầu xóa tan bệnh khổ.
Thân chúng tôi bỏng cháy,
Thieu đốt không hề ngưng.
Xin đức Phật từ bi,
Dập lửa bất trị này.
Thân vốn là gánh nặng,
Khó bỏ và khó kham,
Mang đến đầy khổ não.
Chúng sinh cứ không ngừng,
Chịu gánh nặng sân si,
Cứ trôi lăn như vậy,
Không biết đường tháo gỡ,
Không biết cách giải thoát,
Cũng không thấy được đâu
Là con đường giải thoát.
Vậy mà đến khi chết
Vẫn chưa từng biết sợ.
Tâm chìm trong mê muội.
Vọng tưởng chẳng mất đi,
Chúng sinh nhiều lần chết
Mà vẫn cứ mãi quên.
Chúng sinh không nghĩ xa,
Không hiểu rằng bệnh khổ
Sẽ đeo đuổi theo hoài.
Ăn là khiến thân mòn
Mà vẫn không từng biết.
Kiệt sức vì phiền não
Mà vẫn không từng hay.
Từ vô minh mà ra
Biết bao nhiêu phiền não
Tưởng, thọ cùng với hành
Là gánh nặng đáng sợ
Trôi lăn trong ái thủ,
Không biết đến chánh pháp
Thân gánh nặng trĩu đầy.
Sinh ra trong cõi này,
Thật không chút ý nghĩa.
Thân thể được tung tiu,
Tắm rửa và xoa nắn,
Khoát y áo thanh lịch,
Rồi sẽ được những gì?
Lại đam mê vị ngọt,

Tai chỉ cầu tiếng hay
Của năm loại nhạc cụ,
Mắt chỉ cầu tướng đẹp
Của châu báu ngọc ngà,
Lưỡi chỉ nếm vị ngọt,
Thân chỉ chạm vật êm,
Thịt da cùng thân thể
Đều trau chuốt giữ gìn.
Thân này vốn vô nghĩa,
Chỉ ham khoái lạc thôi,
Nuông chiều cả đôi chân,
Quần êm cùng giày đẹp.
Đứng trước thêm sinh tử,
Trang sức cùng y phục
Chẳng giúp được thân này.
Thân này, không thể giúp,
Trang sức để làm chi?
Lấy thân, gọi là 'người',
Biết hô hấp, biết nghe,
Biết tư duy suy nghĩ,
Thân biết được lắm điều.
Trong những thời quá khứ
Đã từng có ngựa, voi,
Nhưng không biết chánh pháp
Chẳng chăm lo tu hành,
Mải mê việc bất thiện,
Không biết đến đời sau,
Chỉ rong chơi vui đùa,
Trôi lăn trong sinh tử.
Cái chết đến gần kề,
Thêm một lần khổ não.
Tiếng khóc than vây kín.
Mẹ chết rồi đến cha,
Rồi thân nhân họ hàng,
Con chết, vợ cũng chết,
Ngũ uẩn toàn là không,
Chỉ có tâm mê đắm
Tự ràng buộc lấy mình,
Để tham dục nung nấu
Tưởng là thứ đáng tin.
Pháp Định vốn khó thấy,
Chết không có gì vui,
Tâm mê mờ tham lam,
Không từng biết san sẻ.
Trong tất cả ác pháp,
Lòng tham là nặng nhất
Vậy mà không biết tránh.
Chúng tôi lỡ sinh ra,
Là bởi tâm mê lầm,
Cả thế gian mê muội,
Tuy nghe được âm thanh,

Nhưng không thấy chân tướng
Nhiệm mầu của thiện pháp.
Chúng tôi chỉ mong cầu
Giải thoát và thiền định.
Thân người là gánh nặng
Chúng tôi không ham nữa.
Nguyện vì khắp chúng sinh
Trăm luân trong cõi thế
Mà thành bậc chánh giác,
Thành đức Phật, Đạo Sư.
Phật là mẹ, là cha,
Phật là người dẫn đường,
Tạo nhân cho mưa rơi
Đầy những loại ngọc quý
Trên toàn cõi Diêm phù.
Kẻ phàm phu không biết,
Tập hợp pháp là gì.
Phải phát tâm bồ đề
Thì tập hợp chánh pháp.
Tất cả mọi sự vật
Do yếu tố kết hợp,
Thực chất đều là Không.
Cũng tương tự như vậy,
Cảnh khoái lạc sang giàu
Thực chất cũng là Không.
Đến khi thấy ngay cả
Bản thân cũng là không
Thì lòng tham không còn.
Kính thưa đức Dược Quân,
Xin nghe chúng tôi nói.
Hãy vì chớ bỏ tất,
Chuyển lời dùm chúng tôi.
Nhớ khổ nạn luân hồi,
Bồ tát không mỗi một,
Tâm tinh tấn dũng mãnh,
Giới hạnh thật trang nghiêm,
Tích lũy mọi tánh đức.
Xin ngài đến tận nơi
Trú ở cửa Đạo sư,
Là bậc Trí viên mãn,
Hàng phục mọi ma quân
Không từng thấy mệt mỏi,
Thỉnh cầu dùm chúng tôi,
Rằng 'Thưa đức Thế tôn,
Thế tôn đã chiến thắng
Tất cả mọi ma vương
Làm tiêu tan ma lục.
Xin nâng đỡ giữ gìn
Cho tất cả chúng sinh
Cùng đạt được trí Phật.'
Vì chúng tôi chưa được

Nghe pháp lợi cho mình
Nên kính xin tiền bối
Hãy đi cho thật nhanh.
Chúng tôi chưa từng thấy
Ba hai tướng Như lai,
Nên vẫn chưa qua được
Đến bến bờ bên kia.
Chúng tôi xin kính cẩn,
Kiên nhẫn đợi tin ngài.”
Đại Bồ Tát Dược Quân nói,
“Các ông hãy nhìn
Lên phía trên cao
Xem thử có gì
Đang ở trên ấy?”

Họ nhìn lên trên và thấy tất cả ba ngàn năm trăm tòa thành lộng lẫy, đầy khắp không trung, trang hoàng đủ bảy loại ngọc quý, rèm treo lưới ngọc. Bên trong hoa rữ, hương thơm thanh khiết thoáng ngát không gian.

Họ hỏi, “Vì sao lại có những tòa thành lộng lẫy, rèm treo lưới ngọc, đầy chuỗi hoa sen?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp,

“Tòa sen này để
Đưa các ông đến
Diện kiến Phật đà,
Đưa các ông đến
Cảnh giới Như lai.
Phật là vị thầy
Siêu việt thế giới.
Phật là ánh sáng
Của cả thế gian.”

Họ nói,

“Chúng tôi không biết cách đi,
Chúng tôi không thấy Như lai,
Chúng tôi không biết lối đi.
Ở đâu có thể
Đảnh lễ Phật đà?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp,

“Như vòm trời cao
Không thể với tới,
Chẳng ai có thể
Đảnh lễ Phật đà,
Là người ban cho
Sự không sinh tử.

“Như núi Tu Di
Là cảnh giới thật.

Phật ở chốn Phật,
Cao như Tu Di,
Sâu như biển cả.

Tất cả bụi mỏng
Của cả ba ngàn
Đại thiên thế giới
Đều có thể đếm,
Nhưng không thể biết
Như lai đang hiện
Ở nơi chốn nào.
Bồ tát mười phương
Đều đến cúng dường
Ánh Sáng Thế Giới.”

Họ nói,

“Chúng con nguyện thấy
Bậc đại cứu độ.
Chúng con nguyện được
Toàn hảo như Phật.
Chúng con chúng sinh
Nguyện đánh lễ Thầy,
Nguyện đạt thiện quả.”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp,

“Đạo Sư là người
Dẫn dắt chúng sinh
Ra khỏi luân hồi.
Đạo sư là người
Nâng đỡ chúng sinh,
Không ham hương hoa,
Vòng hoa, hương xoa.

“Đến với Như lai,
Là bậc chiến thắng
Toàn thể tâm thức,
Ngay cả ma vương
Khó trị bậc nhất
Cũng không dám phiền.
Rồi chúng sinh sẽ
Sớm đạt Tổng trì
Không bị sức mạnh
Cái chết thao túng.

“Tâm tin tưởng trong sáng
Chí thành hướng về Phật
Tâm ấy chắc chắn sẽ
Được diện kiến Như lai.”

Bấy giờ đức Thế tôn, Như lai, mỉm miệng cười ngọt ngào như tiếng chim Ca Lãng Tần Già. Bồ tát Dược

Quân từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay cung kính hướng về đức Thế tôn, nói rằng, “Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì mà Thế tôn mỉm miệng cười, khiến cho tám mươi bốn ngàn ánh sáng từ mặt đức Thế tôn phóng ra?” Tam thiên đại thiên thế giới đầy cả ánh sáng, ba mươi hai đại địa ngục đầy cả ánh sáng, và đến cả ba mươi hai tầng trời của chư thiên cũng rực ánh sáng. Những tia sáng đủ màu, xanh, vàng, đỏ, trắng, cam, pha lê, bạc... phóng ra từ mặt đức Thế tôn, làm sáng ngời hỉ lạc lòng chúng sinh của cả tam thiên đại thiên thế giới, rồi quay về, theo hướng bên phải của đức Thế tôn bay quanh bảy vòng, biến mất trên đỉnh của đức Thế tôn.”

Rồi đại Bồ Tát Dược Quân lại hỏi, “Con có điều chưa hiểu, xin Như lai, Ứng cúng, Chánh biến tri cho con được hỏi.” Đức Thế tôn nói với đại Bồ Tát Dược Quân, “Dược Quân, ông cứ hỏi, Như lai sẽ vì ông mà trả lời.”

Đại Bồ Tát Dược Quân hỏi, “Thưa Thế tôn, hôm nay có ba mươi ngàn lần triệu người ít tuổi hiện ra. Họ hiểu được nghĩa lý thâm thúy vi diệu của lời Như lai giảng, và nói với người nhiều tuổi như sau, ‘này người nhiều tuổi, các ông không biết chánh pháp. Các ông luôn chấp vào những điều bất thiện trái chánh pháp, không tin vào diệu pháp, nói lời khinh xuất, làm đủ điều tác hại.’ Thưa Thế tôn, vì sao lời họ nhẹ nhàng dễ nghe?”

Đức Thế tôn nói, ‘Dược Quân, ông không biết vì sao họ nói lời như vậy? Đó là họ nói lời nhẹ nhàng dễ nghe cho Như lai. Dược Quân, nhờ nghe pháp, họ sẽ nhớ ý nghĩa của tất cả các pháp, sẽ được mọi tánh đức, tất cả sẽ chứng đắc Tổng trì. Từ hôm nay, họ sẽ được đặt vào địa vị Thập địa. Ngày hôm nay, họ sẽ giống trống đại pháp, sẽ nhiếp thọ được toàn bộ chánh pháp. Dược Quân, ông có thấy những tòa thành kia không?’”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con có thấy. Thưa Thiện thế, con có thấy.”

Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, hôm nay người ít tuổi sẽ bước vào những tòa thành đó, sẽ có được trí tuệ trong sáng về các pháp. Ngay chính hôm nay họ sẽ thành tựu viên mãn mọi thiện pháp. Hôm nay, họ sẽ đánh trống đại pháp. Hôm nay, cõi chư thiên sẽ có được trí tuệ trong sáng về chánh pháp. Chúng sinh cõi địa ngục và nhiều chốn tối tăm khi nghe được biểu hiện của trí tuệ toàn hảo Như lai, sẽ phá tan luân hồi, thành bậc tối thắng. Đến khi chín mươi ngàn triệu chúng sinh nhiều tuổi sẽ đắc quả Tu đà hoàn. Tất cả đều nhiếp thọ chánh pháp. Dược Quân, tất cả đều sẽ từ bỏ khổ não, đều thấy được Như lai. Tất cả cũng đều thành tựu âm thanh trống đại pháp. Dược Quân, ông hãy nhìn ra bốn hướng.”

Đại Bồ Tát Dược Quân quan sát bốn hướng, thấy phương Đông chư Bồ Tát nhiều như cát trong năm mươi triệu sông Hằng kéo đến; phương Nam, Bồ Tát nhiều như cát trong sáu mươi triệu sông Hằng đều đến; phương Tây, Bồ Tát nhiều như cát trong bảy mươi triệu sông Hằng đều đến; phương Bắc, Bồ Tát nhiều như cát trong tám mươi triệu sông Hằng đều đến; không gian phía trên Bồ Tát nhiều như cát trong chín mươi triệu sông Hằng đều đến; không gian phía dưới Bồ Tát nhiều như cát trong một trăm triệu con sông Hằng đều đến. Họ đến trước mặt đức Thế tôn, ngồi ở hai bên.

Khi ấy, đại Bồ Tát Dược Quân nói với đức Thế tôn, “Thưa Thế tôn, những sắc tướng đen và đỏ hiện ra trên vòm trời kia là gì?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, ông không biết những sắc đen và đỏ kia là gì? Như lai biết, Như lai sẽ nói cho ông nghe. Dược Quân, đó là ma vương. Ông có muốn thấy không?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con muốn thấy. Thưa Thiện thế, con muốn thấy.”

Đức Thế tôn nói, “Dược Quân, cũng tương tự như vậy, Bồ Tát nhiều như cát của một trăm triệu sông Hằng đã đến.”

Đại Bồ Tát Dược Quân nói, “Thưa Thế tôn, vì nhân gì, vì duyên gì mà các vị Bồ Tát ấy đến đây?”

Đức Thế tôn đáp, “Dược Quân, người ít tuổi là duyên lành cho chúng sinh nơi đây có được pháp Định. Dược Quân, ông có thấy rất nhiều chúng sinh đủ mọi sắc tướng, cùng nguồn năng lực gia trì vĩ đại đến từ thần lực?”

Đại Bồ Tát Dược Quân đáp, “Thưa Thế tôn, con thấy bồ tát nhiều như cát trong một trăm triệu sông Hằng, và bồ tát nhiều như cát trong một trăm ngàn tỉ triệu sông Hằng được đặt vào vô số thần lực, trú ở rất nhiều hình, sắc, tướng. Con thấy vô số bồ tát ấy được đặt vào Thánh vị, các vị bồ tát ấy cùng tùy thuộc đều được an trụ trong chánh pháp.”

Khi đức Thế tôn nói như vậy, đại bồ tát Phổ Dũng, đại bồ tát Dược Quân, những người nhiều tuổi và ít tuổi, cùng toàn thể chúng sinh khác trong pháp hội như trời, người, a tu la, càn thất bà, tất cả đều hoan hỉ, tán dương pháp Phật vừa thuyết.

[Kinh Chánh Pháp Sanghata kết thúc ở đây.]